

POSLEDNÍ DEN PLANETY ZEMĚ

Z ráje do ráje

foto: autor

Z ráje do ráje

POSLEDNÍ DEN PLANETY ZEMĚ

Ján Kováčik

Ano, čtete dobře! Mám na mysli skutečně ten poslední den naší Země! Když tak nad tím přemýšlím, zjišťuji, že to je (a bude) zvláštní den už proto, že nevíme kdy nastane, ale že v určitém smyslu bude i prvním dnem v řadě úžasných nových dnů, které se před spasenými otevrou. Tuto skutečnost mi potvrzují následující slova: „*A léta věčnosti, jak budou plynout, budou přinášet stále bohatší a ještě nádhernější (slavnostnější) zjevení Boha a Krista.*“ (GC 678)

Nyní však vstupme do doby, kdy Ježíš seděl se svými učedníky na Olivové hoře, odkud vychutnávali nádheru Jeruzaléma a krásu chrámu, pýchu židovského národa. Učedníci si vzpomněli, že když se ubírali kolem chrámu, tak je Ježíš upozornil na to, že toto vše bude zničeno. Proto Ho požádali, aby jim podal bližší informace: „*Pověz nám kdy to bude, a které znamení příchodu tvého a skonání světa?*“ (Mt 24,3) Chtěli vědět čas a dobu, kdy se tak stane. Klíčovou roli v jejich otázce sehrává slovíčko „**KDY**“. Přesto, že jim velice podrobně nastínil různá znamení, přesnější čas **DATUM** (den) jim sdělit nemohl. A oni by to tak rádi uslyšeli! Vždyť podobně i my, když se s někým loučíme, tak se ptáme: „*Kdy se vrátíš?*“ A myslíme tím nejen určitý **den**, ale chceme znát i **hodinu**.

Jenže Ježíš jako Syn člověka to nevěděl. On ten **den** neznal, byl Mu neznámý, zahalený a skrytý. Sdělil to učedníkům slovy: „*O tom dni a hodině té žádný neví, ani andělé nebeští, jedině sám můj Otec.*“ (Mt 24,36) A evangelista Marek ještě doplňuje „*...ani Syn.*“ (Mk 13,32)

Den Ježíšova příchodu Bůh skryl, zatím ho drží v tajnosti a to podle Mojžíšova výroku: „*Skryté věci jsou Hospodina Boha našeho, věci pak zjevné ty jsou naše.*“ (5M 29,29)

Bůh ve své svrchovanosti má plné právo utajovat své plány, které, pokud to uzná za vhodné, může po částech odhalovat. A až „*čas rozhodne*“, oznámí i „**den a hodinu**“ Ježíšova příchodu.

Tajemství jedné rodiny

Nejen Bůh má svá tajemství, máme je i my - lidé a držíme si je „*pod pokličkou*“. Před časem jsem četl o tajemství jedněch rodičů, které před svou dcerou přísně střežili, a to několik roků. Týkalo se jejich dcery Barušky, která o něm neměla ani nejmenší tušení. Rodiče byli rozhodnuti že jí tajemství prozradí, ale dlouho uvažovali, kdy a jak. Jednoho dne však nastala ta pravá chvíle. Zavolali ji k sobě a začali vyprávět:

„Milá Baruško, chtěli bychom ti něco říct.“ „A co, povídejte.“ „Víš, dlouho jsme to tajili, protože jsme se báli o tvé štěstí a taky proto, že tě milujeme, ale měla bys vědět, že nejsi naše...“ „Nejsem vaše? A čí teda jsem?“ „Víš, adoptovali jsme tě, když ti byly

pouhé 2 měsíce. A tohle jsou tvoji rodiče. Nyní ti je 18let. Tvoji rodiče zahynuli při autonehodě.“ Usmála se na nás, objala nás a zašeptala do ucha: „Mám vás ráda!“ (z časopisu Napsáno životem, 18/2008) Láska a štěstí, které adoptivní rodiče dali Barušce, je vedla k tomu, aby jí prozradili tuto skutečnost až ji bude moci pochopit. Podobně jedná s námi i náš nebeský Otec. Přesto že nás miluje „*věčnou láskou*“ (J 31,3), učinil jistá opatření ukrývá a drží před námi určité věci v utajení. Odhaluje je jen pomalu, postupně. Neřekl snad i Pán Ježíš učedníkům: „*Měl bych vám ještě mnoho co říci, ale teď byste to nemohli unést.*“ (J 16,12) Jak úžasná a soucitná láska je v těchto slovech ukryta! A kdy budeme ta mnohá tajemství o kterých by se i andělé rádi něco více dozvěděli (1Pt 1,12) schopni pochopit? Až se budeme s Ježíšem procházet kolem řeky života a On nám je bude odhalovat!

Důležité informace a rady

vztahující se k Ježíšovu příchodu se nám nabízejí jak v Bibli, tak i ve spisech Ellen Whiteové.

+/- Dospěli jsme do doby mocného satanova působení, do boje proti lidu žijícímu v době konce a zachovávajícímu sobotu Jahveho. Satan vytasil ze své zbrojnice všechny své dábelké zbraně a s vynaložením vší síly se nás snaží porazit.

+/- V nabídce „*trhu marnosti*“, jak jej pojmenoval Komenský, má spoustu vyškolených démonských manažerů, vychvalujících a nabízejících nejrůznější lákavé zboží.

Kolem cesty, „*kudy se k nám chodí*“ umístil množství poutačů-billboardů. O jeho zboží, které nabízí v „*AKCI*“, je velký zájem nejen „*ve světě*“, ale i v řadách členů církve Laodicejské!

Písmo nás ovšem varuje: „*Mějte pozor na všechna místa, kudyž se chodí k nám!*“ (Neh 4,12) Zpomeňte na Istivu válečnou taktiku Peršanů, kterou přelstili nic netušící a hodující Babyloňany, když nehlídali strategické body své neporazitelnosti! (Jr 50,35.38; 51,31.32)

Nepřítel se snaží všemi kanály a cestami proniknout za naše hradby, obsadit všechny strategické kóty jako kdysi, když vojska Varšavského paktu vtrhla do ČSSR z 20/21. srpna 1968 (letiště, kasárna, rozhlas...) Těmi kótami, o které mu u nás jde, jsou naše smysly - zrak, chuť, čich, sluch a hmat (cit). Tímto způsobil zaútočil už v ráji na Evu. Nabízené zboží jí představil ve všech barvách, vlních i chutích. S jakým úspěchem?

Stoprocentním!

+/- Zdálo by se, že posedlost je věcí minulosti, že patří do Ježíšovy doby, kdy demony vyháněl. ale v současnosti? A mezi adventisty? „*Vyloučeno!*“ řeknete.

Ovšem po přečtení skromné knížečky (Válka stejně

pokračování na straně 4

Z ráje do ráje

OBSAH

Poslední den planety Země <i>J. Kováčik</i>	ÚVODNÍK	2
Poselství ev. Lukáše <i>J. Jurica</i>	JEŽÍŠ PŘICHÁZÍ	5
Oddálení svatby <i>A. Krakolinig</i>	K ZAMÝŠLENÍ	6
Moderní náboženská hudba <i>E.F. Durand</i>	KŘESŤANSKÁ HUDBA?	9
V zákulisí rockové hudby	KDO JI OVLÁDÁ ?	10
Za jakou cenu?	NAŠE ZDRAVÍ	12
Soutěska	ÚZKÁ CESTA	14
Návštěva v Africe	DĚTEM	16
Šťastnější narozeniny	NEJEN DĚTEM	17
Zapečetování Božího lidu <i>H.R. Johnson</i>	K ZAMÝŠLENÍ	18
Válka stejně skutečná <i>Vaughn Allen</i>	NÁŠ BOJ	19
Ježíš čeká ...		21
Světová krize - černý pátek ...		21
Seriál o pravdě 1		22
Současný Izrael <i>J. Jurica</i>	BOJ KULTUR	24

Impressum

Nezávislý časopis "Z ráje do ráje" sleduje čistě misijní účel. Vychází šestkrát za rok. Cena jednotlivého výtisku je 30 Kč plus poštovné. Redakce a případní spolupracovníci pracují bez nároku na odměnu. Rádi bychom zaslali časopis na sběrné adresy, snížíme tím náklady na poštovné a uspoříme spoustu práce. Máte-li zájem, můžete si časopis objednat a předatit na celý rok na adrese redakce. Pokud se vám časopis líbí, nabídněte ho sousedům, známým a spolupracovníkům. Mnozí z nich jistě o radostné zvěsti ještě neslyšeli.

Redakce:

Jaroslav Juřica
Ivo Kapec
Jana Schlauer

Adresa redakce:

Vydavatelství a nakladatelství Jurica Jaroslav - Ráj
Lubenská 630
739 11 Frýdlant nad Ostravicí
E-mail: jaromar66@online.de
Tel.: 0049 8031-9412291
Fax: 0049 8031-2068398
IČ: 732 32 785
Reg. značka Ministerstva kultury MK ČR E 15637
ISSN 1801-0059

Bankovní spojení:

Komerční banka Frýdlant nad Ostravicí
Číslo účtu: 86-5795310207/0100
Var. Symbol: 2005; Konst. Symbol: 308
IBAN: CZ 660100000865795310207
BIC: KOMBCZPP

**Kdo vstoupí na horu Hospodinovu?
A kdo stane na místě svatém jeho?
Ten, kdož jest rukou nevinných,
a srdce čistého, kdož neobrací duše své
k marnosti, a nepřisahá lstivě.**

Žalm 24, 3.4

POSLEDNÍ DEN PLANETY ZEMĚ

pokračování ze strany 2

skutečná jako vítězství, Jupos 2008), jsem si musel svůj názor poopravit! Uvedu z ní určitou událost, popsanou v kapitole Bitva v nemocnici:

„Donna byla mladá žena, kterou dopravili do adventistického lékařského střediska, protože dostávala velmi časté a těžké záchvaty. Třeba podotknout, že to byla neobyčejně hezká dívka. Bylo jí 21 let.

Během pobytu v nemocnici se Donně přihodilo několik neobvyklých událostí. Při jedné příležitosti ji uchopily neviditelné ruce a mrštily s ní o zed. Jindy byla doslova shozena z nemocničního schodu. Začala se projevovat natolik agresivně, že bylo zapotřebí šest ošetřovatelek a sanitářů, aby ji dopravili zpět na lůžko a spoutali ji. Pouta přerhla téměř okamžitě...“

Jelikož lékaři nebyli schopni určit diagnózu, její rodiče požádali autora zmíněné knížečky, aby ji v nemocnici navštívil a modlil se za ni. Po dobu mnoha modlitebních zápasů, z ní vyšlo hodně démonů, kteří se představovali svými jmény, jako Přetvářka, Pýcha, atd. Proč se dostala do jejich područí? *„Donna byla vlastně adventistkou; před nedávnem začala zanedbávat dodržování soboty, začala se zajímat o rockovou hudbu, strávila mnoho času před zrcadlem, kde obdivovala svůj obličej, postavu, šaty...“*

Co k tomu říct? *„Může-liž kdo skrytí oheň v klíně svém, aby roucho jeho se nepopálilo? Může-liž kdo chodit po uhlí řeřavém, aby nohy jeho se nepopálily?“* (Př 6,26.27) Oba texty mluví o ohni. Donna se pokoušela o oboje, až se dostala do zajetí démonů. Modlitební zápas nakonec skončil vítězně. Byla od nich osvobozena. I v jejím případě platí Ježíšova rada: *„Jdi a nehřeš již více!“*

A platí nejen pro ni, ale i pro každého z nás, abychom se svým nezásadním jednáním nestali nástrojem satana, jako se jím stal i Ježíšův učedník Petr.

V knize Zkušenosti a vidění jsme varováni, že ďábelští duchové se budou zjevovat i věřícím a proto *„Lid Boží musí být připraven, aby dovedl těmto duchům čelit biblickými pravdami...“* (EW 262, Spiritizmus)

+/- Před blížícím se dnem „D“ musí Boží lid projít zkouškami a tříbením, abychom byli dokonale připraveni na setkání se svým Pánem! *„Boží lid bude brzy zkoušen ohnivými zkouškami a velká část těch, kteří se nyní zdají být věrnými a pravými, se projeví jako bezcenný kov.“* (5T 136) *„Bůh nyní prověřuje svůj lid, posuzuje jeho záměry i pohnutky. Mnozí budou nelezeni jako plevy a ne jako pšenice.“* (4T 51)

Bůh bdí nad svým časem

Už jsem se zmínil, že Bible nabízí mnoho orientačních znamení, o kterých mluvil Ježíš se svými učedníky. Mnohá z nich jsou již v propadlišti

dějin už se splnila. Některá se opakují, jiná se plní v současnosti a zbývá už jen několik, čekajících na svůj start!

Bůh ví, jak, kdy a která událost se má na scénu světa v proudu času zařadit. Na nás ovšem zůstává, abychom ji nepřehledli! *„A když se toto počne dít, pohleďte a pozdvihnětež hlav svých, protože se přibližuje vykoupení vaše.“* (L 21,28) Tím, že Bůh zařazuje do dění světa jednotlivé ukazatele, znamení, pootevřívá před námi dveře do nebeské Svatyně svatých, odkud Boží hlas oznámí doposud neznámý a utajovaný DEN A HODINU Ježíšova příchodu.

Znepokojující události těchto dnů

Když jsem si tyto myšlenky začátkem října loňského roku (2008) dával na papír, svět byl znepokojen krizí, která vypukla v amerických bankovních domech, odkud se toto hrozné strašidlo rozšířilo po celém světě. Vše se nejen zakymácelo, ale stále se kymácí finance, ekonomika. Tato situace je podobná té, která vznikla v Evropě před 2. svět.válkou. Tehdy hospodářská krize vyvolala zbrojení (zvláště v Německu) a pak zplodila válku!

Peněz na chléb nebylo, ale na zbrojení jich byl dostatek. Vzpomínám na písničku, která se v té době zrodila: *„V Německu říkají, že tam nic nemají, máslo ani chléb.“* A když Hitler vyzbrojil svoji armádu, vyrazil se svojí vojenskou mašinerií na všechny strany světa.

S krizí se potýkáme i u nás. Nastala tzv. „recese“, zpomalení výroby v některých odvětvích. Sklárný České sklo Bohemia ukončily výrobu; tisíce lidí bez zářijové výplaty se octlo na dlažbě! Škodovka snižuje denní produkci aut. Podobně i automobilka v Polsku...Jenže to je řetězová reakce: tím pádem budou muset snižovat výrobu i různí dodavatelé, které Škodovka „živila“.

A co nově budovaný závod Hyundai? Sice během prvního listopadového týdne vyprodukoval první „váрку“ vozů, ale udrží se „nad vodou“? Kdysi na tom místě rostlo „nošovické zelí“. Jenže to ve výrobních halách neporoste až už z nich auta nebudou vycházet! Čas ukáže!

Satan uvrhne celý svět do hrozného zmatku, z kterého neexistuje žádné východisko. Na konci tunelu čeká tma tmoucí! I když vlády dělají co mohou, snaží se finančními injekcemi tuto krizi zažehnat, nikdo neví, jak dlouho zůstane pod kontrolou! Vše se otřeše v samých základech, dřív nebo později, a to z jediného důvodu: Všechno stojí na hliněných nohou (Da 2). V této situaci pro Boží lid platí: *„Pozvedněte svých hlav, vždyť se blíží naše vykoupení!“* Uvědomujeme si, jakou rychlostí se blížíme ke dni „D“?

Zatímco se bude svět svíjet v křečích sedmi

pokračování na straně 5

pokračování ze strany 4

posledních ran, bude Boží lid vyhlížet svého Pána, i když ne v pohodlí svých domovů! Po odeznění sedmé rány dojde k dlouho očekávanému „odtajnění“:

„Z nebe je slyšet hlas Boží, jenž ohlašuje DEN A HODINU Ježíšova příchodu.“ (VLB 455)

A pak zahlédneme blížící se oblak znamení Syna člověka.

Závěrečné slovo: Nyní je nejvyšší čas „**dokoupit si**“ tak důležitý olej, který je symbolem Ducha svatého a současně i bílý šat a ryzí zlato, které jsou nám ještě nyní z Boží milosti nabízeny. Ano, nejvyšší čas, neboť pak nastane hrozná krize nebude olej! takže

bláznivé panny jej budou shánět na všech stranách ale bezvysledně! (Am 8,12)

Až se vzduchem ponese volání „**Ženich přichází, vyjděte Mu vstříc**“ bude žalostně pozdě! Jako byl stvořitelský týden uzavřen sobotou Hospodinovou sobotou odpočínutí tak se i 6000leté dějiny, plné utrpení a hříchu, uzavřou DNEM Ježíšova příchodu. Tento den je (bude) vlastně tím „nejposlednějším“ (J 11,24) ze všech dnů planety Země, které jí Stvořitel na její cestě vesmírem přidělil.

„Velký boj skončil. Není už hříchu ani hříšníků. V celém nezměrném stvoření panuje soulad a štěstí... Všechny věci živé i neživé prohlašují v nezkalené kráse a dokonalé radosti, že BŮH JE

POSELSTVÍ EVANGELISTY LUKÁŠE

J. Juřica

Lukášovy spisy rozdělujeme do dvou svazků evangelium Lukáše a Skutky apoštolů. Jeho nádherné téma se zabývá rozšířením Boží říše do celého světa. Ukazuje začátky od působení Jana Křtitele až do doby pobytu apoštola Pavla v Římě, srdci císařovy říše. Ukazuje Simeonův pohled na narozeného Ježíše. „*Neboť jsou viděly oči mé spasení tvé, kteréž jsi připravil před obličejem všech lidí, světlo k zjevení národům a slávu lidu tvého Izraelského.*“ (L 2,30-32) Lukáš vypravuje, jak se světlo stále více a více rozšiřovalo. Druhý svazek, Skutky apoštolů končí slovy: „*Budiž vám tedy známo, že jest pohanům posláno toto spasení Boží, a oni slyšeti budou.*“ (Sk 28,28)

Člověk Lukáš

Několik stručných zajímavostí o Lukášovi:

1. Byl křesťanem z pohanů. Je jediným novozákonním pisatelem, který nebyl původem Žid. Lukáš je vlastně latinské jméno, které je zkrácenou formou jména Lucius.
2. Byl vysoce vzdělaným mužem. Byl lékařem a pravděpodobně studoval v domovském městě

ap. Pavla v Tarsu. Měl znamenitou slovní zásobu a byl výtečným spisovatelem.

3. Podle L 1,3 vše bedlivě od základu prostudoval. Jeho údaje jsou korektní a spolehlivé.
4. Hodně cestoval. Zprávy ze Skutků apoštolských nám říkají, že minimálně třikrát cestoval s ap. Pavlem. (Sk 16,10-18; 20,5-21,18; 27,1-28,16)

Lukášova oblíbená témata

1. Duch svatý. Lukáš připomíná zmocnění Ježíše Duchem svatým na začátku Jeho působení. „*Ježíš pak, pln jsa Ducha svatého, vrátil se od Jordánu, a puzen jest v Duchu na poušť. I navrátil se Ježíš v moci Ducha do Galileje, a vyšla pověst o něm po vsi té okolní krajině.*“ (L 4,1,14) Jeho zpráva vrcholí dramatickým tvrzením Ježíše, že On sám je naplněním verše napsaného prorokem Izaiášem (61,1): „*Duch Páně nade mnou, protože pomazal mne, kázati evangelium chudým poslal mne, a uzdravovati zkroušené srdcem, zvěstovati jatým propuštění a slepým vidění, a propustiti soužené v svobodu.*“ (L 4,18) Jde zde o typické představení Ježíše a Jeho služby pod vedením Ducha svatého.

2. Starost o lidi na okraji lidské společnosti. Lukáš rád poukazuje na Ježíšovou péči o různé typy lidí. O ty, kteří jsou na okraji společnosti, kteří nic neznamenají, nebo jsou označováni jako nečistí. Tyto lidi můžeme rozdělit do čtyř tříd:

- a) Ženy (Ga 3,28)
- b) Nemocní. Lukáš jako citlivý člověk zřejmě sdílel s Ježíšem utrpení nemocných lidí.
- c) Nečistí (hříšníci). Například malomocní, kteří byli považováni za nečisté. Od takových lidí si Židé udržovali odstup. Lukášovo poselství zní jasně: Bůh takové lidi miluje.
- d) Bohatí a chudobní. Lukáš se zajímá bez rozdílu o lidi, kteří jsou na jednom či druhém konci. Varuje před nebezpečím bohatství.

3. Modlitba. Lukáš projevuje zvláštní zájem o

pokračování na straně 6

foto: archiv autora

foto: archiv

ODDÁLENÍ SVATBY

A. Krakolinig

vede hřích, přetrvávající nevěra a neposlušnost, mohl být uchráněn před svým zločinem a svého bratra by nezavraždil. Ani potom však nebyl odsouzen k pokračování na cestě vzpoury. I přesto se ho Bůh snažil přivést k pochopení a obrácení, stejně jako si počínal i s Luciferem a jeho anděly v nebi. Kain se ale rozhodl po vzoru satana opustit přítomnost milujícího a varujícího Otce v nebi, který byl ochoten mu odpustit, stát se „tulákem na zemi“ a strhnout do svého zmateného a vzpurného putování i další. Muselo to tak být?

Co mohlo být jinak?

Mohlo to navzdory těmto hříšným okolnostem být i jinak? I na takovou otázku nám Boží Duch odpovídá, a to následovně: „Kdyby byli lidé spolupracovali s Bohem, nikdo by nenásledoval Kaina. Lidé by se řídili Ábelovým příkladem poslušnosti. Konali by Boží vůli. Mohli by poslouchat Boží zákon a skrze poslušnost by našli vykoupení. Bůh a nebeský vesmír by jim přitom pomohli, obnovit v sobě Boží obraz. Byl by zachován dlouhý život a Bůh by se radoval z díla svých rukou.“ (RH, 27. prosince 1898; EGW Biblický komentář, s. 11)

Není úžasné, co zde čteme? Koho z nás by kdy napadlo, že lidé již tehdy před potopou mohli být ochráněni od veškerého utrpení, ode všech nemocí a pohrom a tak možná i od veškerého hříchu a jeho následků, kdyby byli konali Boží vůli, přijali Boží obraz, věřili BOHU a trvale poslouchali jeho příkázání? To byl očividně původní Boží plán s Adamovým potomstvem padlým do hříchu.

Adam a Eva nenesou vinu za všechno

Bylo by naprosto scestné věřit, že pouze Adam svým hříchem zavinil veškeré utrpení a bídu, všechna prokletí a zločiny lidstva, které se od té doby, a to již před potopou i po ní, ve světě stále víc a víc rozšiřovaly. Pro každého člověka a pro každou lidskou generaci existovala vždy i jiná možnost rozhodnutí. Avšak satanův plán svést lidi podle svého vzoru proti Bohu měl až dosud zjevně větší úspěch než Bůh se svým plánem vést lidi k obrácení a ke smíření se sebou. Tak to vyjadřují i následující slova: „Lidské pokolení si zachovalo ještě hodně ze své původní síly. Vždyť uplynulo pouze několik pokolení od doby, kdy měl Adam ještě přístup ke stromu života. Doba jejich života se počítala na staletí. Kdyby byli tito dlouhověcí lidé zasvětili své neobyčejné dary Boží službě, pak by tím na zemi oslavili Stvořitele, čímž by naplnili smysl svého života. V tomto úkolu však selhali. Tehdy žilo mnoho

Skutečný význam zaslíbeného nepřátelství z 1. Mojžíšovy 3,15

Toto nepřátelství není ničím negativním, protože je ustanovil Bůh, nikoli ďábel. Jedná se přitom o následující: „Bůh tak zaslíbil, že do lidských srdcí vstoupí nový princip: nenávisť k hříchu, ke klamu; k pokrytectví a ke všemu, co je spjato se satanovými vlastnostmi a úskoky.“ (Ms 72, 1904 u. „Kristus je vítěz“ s. 22).

Vnitřní nepřátelství vůči hříchu a všemu negativnímu zaslíbil tedy Bůh na odpor proti zlu po pádu do hříchu prakticky všem lidem. Mělo být jistou ochranou před dalším odpadnutím a hřešením. Jaká však byla skutečnost? „Od doby Adamovy až dodnes následovaly další pády do hříchu, přičemž jeden byl větší než druhý. Patří sem všechny druhy zločinů. Bůh nestvořil lidi tak nedokonalé po stránce zdraví, krásy a morální síly, jací jsou dnes. Nemocí všeho druhu mezi lidmi nebezpečně přibývalo. Nebylo to dáno Boží prozřetelností. Je to v naprostém rozporu s Boží vůlí. Příčina tkví v tom, že člověk pohrdl právě těmi zvláštními pravidly, která Bůh ustanovil na ochranu před stávajícím hrozným zlem.“ (EGW Biblický komentář, s. 11)

Je-li tomu skutečně tak, pak by nebylo důležité, abychom se zamysleli, o jaké zločiny lidstva, nemoci a veškerá jiná utrpení, bídu a katastrofy se již ve všech staletích před Ježíšovým prvním příchodem jednalo? Kolika z nich bylo možné se vyvarovat, kdyby se Adamovi potomci již před potopou neřídili příkladem svých rodičů, a nejednali zjevně pod satanovým vlivem! Cožpak jim nebyla zaslíbena Boží moc k překonání satanova vlivu a k projevům vnitřního „nepřátelství“ vůči veškerému zlu?

Kdyby jen byl Adamův první syn Kain pochopil, kam

obrovitých, silných lidí, kteří prosluli svou moudrostí, mnoho nadmíru nadaných vynálezců. Ale jejich duševní schopnosti a ostatní dovednosti byly přinejmenším tak velké jako jejich vina, kterou na sebe uvalili příliš ochotným podvolováním se hříchu.“ (PP, 68)

Nárůst zla se projevil v zavržení a ukřižování Ženicha

Po celá tisíciletí se v každé generaci stupňovalo zlo Adamových potomků, a to navzdory všem služebníkům, které Bůh v každé době posílal, aby pozval své hosty na svatbu, a tak i k obrácení a k věčnému společenství se sebou. Jak se však vedlo těmto služebníkům, jeho prorokům a poslům? Ježíš nad tím ještě za svého života plakal, když říkal: „*Jeruzaléme, Jeruzaléme, morděři proroků, a kterýž kamenuješ ty, kteříž byli k tobě posíláni, kolikrát jsem chtěl shromážditi dítky tvé, tak jako slepice shromažďuje kuřátka svá pod křídla, a nechteři jste.“ (Mt 23,37)*

Nakonec tak učinili i s ním, ačkoli byl Synem Krále, který se chtěl sblížit se svou nevěstou, se svým vyvoleným lidem, a slavit s ním svatbu. Není z tohoto pohledu naprosto absurdní, necháme-li si pak nějakou teologií namluvit, že tento Ženich tehdy přišel ke svému lidu s jediným cílem, a to zemřít resp. nechat se zabít a odvést jako ovce na porážku? Muselo to opravdu nutně být tak, protože Bůh by jinak nemohl svůj lid a svět vykoupit?

Cožpak musí nevěsta nejdříve svého vlastního ženicha potupit, vysmát se mu, pronásledovat ho a bolestně ho přibít na kříž nebo nechat přibít na kříž, aby zjistila, jak se zachová a zda i potom bude ještě při ní stát a bude ochoten ji milovat a zůstat s ní po celý život? Nebude ochotna milovat ho, svěřit mu svůj život a vzít si ho jednoduše na základě toho, co s ním již hezkého prožila? Jak tragické, když pomyslíme na to, co vyvolená izraelská panna, Ježíšova starozákonní nevěsta s Ježíšem jako královským Synem a svým Ženichem udělala, když tehdy přišel, aby s ní oslavil svatbu a odvedl ji do Božího království? A přece byl Ježíš po svém vzkříšení stále ještě ochoten svému lidu odpustit a poslat ještě jednou další služebníky s pozváním na svatbu.

Někteří z těch, kteří byli předtím v davu volajícím: „*Ukřižuj ho.“ (Mk 15,13)*, byli jistě mezi těmi, kteří se o letnicích během kázání apoštolů obrátili, přijali pozvání a Ježíše jako královského Syna a svého Ženicha a konečně se připravili na budoucí svatbu Beránka. Než však přišla definitivní svatba, museli všichni ve skutečnosti nejdříve zemřít. A na ten svatební den stále ještě čekáme, protože Ženich už na sebe nechává čekat téměř 2000 let.

Jak dlouho se ještě bude tato svatba odkládat? O tom se dočtete v následujícím odstavci!

Pane, jak dlouho ještě?

Jak dlouho budeme ještě čekat? Co vlastně vede Ženicha Ježíše k tomu, aby nechával svou nevěstu tak dlouho čekat, když již před dávnou dobou byl dokonce ochoten položit za ni svůj život na kříži a při svém nanebevstoupení opakovaně slíbil, že se brzy

vrátí? Proč zůstává stále ještě v nebi a nechává generace netrpělivě čekajících panen klesat do hrobu? Proč již tak dlouho posílá jednoho služebníka za druhým, aby pořád ještě zvali na svatbu nejenom původně pozvané hosty, ale také lidi na ulicích a u plotů? Cožpak lidé, kteří byli v těchto dobách pozváni, nezabýjeli také jednoho služebníka po druhém, jako to dělali jeho hosté ve starozákonní době s proroky, kteří volali lidi na svatbu? Jak dlouho to ještě bude pokračovat, než konečně Ženich opustí nebe a vrátí se, aby konečně odvedl svoji nevěstu domů?

Dnes se mohou křesťané nad takovými otázkami podívat, nebo dokonce rozčilovat, protože mnozí se domnívají, že takový je zkrátka Boží plán a člověk si ani nesmí takové otázky klást. Apoštolové však tehdy takto nesmysleli. Přinejmenším po Ježíšově smrti totiž pochopili, proč Ježíš nemohl své království zřídit už dříve a proč se po 30 letech svého pobytu na zemi vrátil zpět do nebe, přestože přišel svůj lid vysvobodit nejen od hříchu, ale také od jeho následků. Tak to totiž dostatečně demonstroval před jejich zraky, když uzdravoval nemocné, dokonce křísil mrtvé, a s plnou Boží pravomocí odpouštěl lidem hříchy, čímž prokázal, že Boží království se doslova a do písmene již velmi přiblížilo. Tím přece dokázal a předvedl, že je mezi nimi Syn Krále, aby se svým lidem oslavil svatbu, po níž už tak dlouho toužili. Co s ním však nakonec učinili?

Jan, Ježíšův oblíbený učedník, dospěl po Ježíšově smrti a zmrtvýchvstání až k tomu, že napsal o živém Slovu a Světle, které 30 let přebývalo mezi nimi a tři a půl roku zvláště usilovalo o to, aby ze svého lidu učinilo královské kněžstvo a skutečně svatý lid: „*Na světě byl, a svět skrze něho učiněn jest, ale svět ho nepoznal. Do svého vlastního přišel, ale vlastní jeho nepřijali ho.“ (Jan 1,6-8)*

Byla to Boží vůle a plán s Ženichem, který již tehdy přišel za svou nevěstou, aby ji nádherně ozdobil, aby se tak stala královským kněžstvem a světlem pro pohany? „*Nechceme, aby nad námi vládl!*“ zněl hlas davu, v němž se téměř všichni shodli. Místo toho, aby doufali a modlili se, aby jeho království přišlo k nim a do jejich srdcí, prosili Boha dokonce o to, aby jeho krev padla na ně a na jejich děti. A to s naprostou jistotou, že se Synem Krále nakládají správně a že se zavděčí Bohu, když takového člověka, který jim prokázal tolik dobra, potupně a s výsměchem přibijí na kříž.

Jak hluboko může teologické zaslepení nechat lidi klesnout! Ježíšovi nejbližší přátelé nakonec také přihlíželi, jak to vše nechává Ježíš na sebe dopustit. Necháпали, a dokonce se zlobili, že si to vše nechá líbit. Nepochopili, že Ježíš předem věděl, že bude hodně lidí, kteří ho právě díky tomu, že se nechá ukřižovat a pak po třech dnech vstane, konečně uznají za královského Syna a budou ho následovat. A tak byl ochoten obětovat svůj život až do konce, aby přivedl k pochopení a k rozumu alespoň některé lidi, ale také především proto, aby tím provždy zlomil moc zla a před celým vesmírem demonstroval, jak daleko je Bůh ve své lásce ochoten zajít a jak daleko může

zajít satan a jeho stoupenci ve své nenávisti vůči Bohu a ve své lásce k hříchu.

Po svém vzkříšení se svým nepřátelům a rozpolceným a napůl obráceným přátelům nepomstil. Místo toho se vrací zpět ke svému Otci a svým nepřátelům a údajným přátelům na zemi dává druhou šanci, aby dokázali a předvedli, co pochopili z Ježíšova příkladu a působení z jeho věrnosti až na smrt. Budou se nyní konečně řídit jeho příkladem a lépe se připravovat na svatbu, která se již dávno měla konat, přestože jejich Pán a Mistr už není mezi nimi? Jak dlouho je ještě nechá čekat, než uskuteční své zaslíbení, že se vrátí jako jejich Ženich?

Na co Ženich ještě čeká?

Když si pozorně vyslechneme zvěstování apoštolů několik týdnů po oné tragické události na kříži, poznáme, že jim bylo nad slunce jasné, nač Ježíš čeká a jak dlouho ještě v nebi zůstane, než se bude moci vrátit, aby konečně oslavil svatbu se svou nevěstou. Petr ve svém svědectví před veleradou ve Sk 3,19-21 představuje jasnou koncepci toho, nač Bůh čeká a co se ještě před jeho příchodem musí stát. „Protož číňte pokání, a obraťte se, aby byli shlazení hříchové vaši, když by přišli časové rozvlažení od tváří Páně. A poslal by toho, kterýž vám kázán jest, Ježíše Krista. Kteréhož zajisté musejí přijíti nebesa, až do času napravení všech věcí; což byl předpověděl Bůh skrze ústa všech svých svatých proroků od věků.“

Když Ježíš umíral na kříži a řekl „dokonánoť jest“, nebylo tedy ještě dokonáno vše, co bylo k Beránkově svatbě nezbytné, jak často zdůrazňují křesťanští teologové a zvěstovatelé. Všichni by si přece museli položit otázku, proč Ježíš nyní již téměř 2000 let otálí s návratem, aby přivedl domů svou nevěstu a připravil jí v nebi svatební hostinu, když už na kříži bylo dokonáno vše, co bylo nutné ke konečnému vykoupení a k obnově všech věcí?

Petr hovořil o tom, že nejdříve ještě musí být něco napraveno, než bude Ježíš moci opustit nebesa. Co by to jen mohlo být? Odpověď bychom neměli hledat v Novém zákoně, nýbrž u starých proroků, kteří o tom podle Petra již ve své době mluvili. Zde by bylo třeba vlastní studium proroků s cílem najít jejich výroky, které hovoří o takové nápravě, dříve než Pán přijde v nebeských oblacích a v plamenech ohně. Jedním z těchto výroků by snad mohl být Daniel 8,14, kde se hovoří o tom, že po 2300 večerech a jitrech bude svatyně obnovena, popř. znovu zasvěcena, než přijde a vykoná svůj soud nad malým rohem a nad bezbožným lidstvem.

Soud před soudem?

V této prorocké souvislosti v Danielovi 8 hovoří Bible o soudu, který začne v nebi od Božího domu ještě před Ježíšovým příchodem. O tom mluvil i apoštol Petr, který tomu musel jasně rozumět, když napsal: „*Nebo jest čas, aby se začal soud od domu Božího. A poněvadž nejprv od nás, jakýž bude konec těch, kteříž nejsou povolní evangelium Božímu?*“

O takovém soudu čteme i v Danielovi 7, kde byl prorokovi ve velké vizi ukázán stručný přehled dějin, přičemž bezprostředně před Ježíšovým příchodem

mu bylo ukázáno také něco o začátku tohoto soudu v nebi: „*Hleděl jsem, až trúnové ti svržení byli, a Starý dnů posadil se, jehož roucho jako sníh bílé, a vlasové hlavy jeho jako vlna čistá, trún jako jiskry ohně, kola jeho jako oheň hořící. Potok ohnivý tek l a vycházel od něho, tisícové tisíců sloužili jemu, a desetkrát tisíckrát sto tisíců stálo před ním; soud zasedl, a knihy otevřeny byly.*“ (Da 7,9.10)

Při zběžném pohledu by se člověk domníval, že se zde jedná o konečný soud po Ježíšově příchodu, vysvětlení v textu nás však odkazuje na soud, který se bude konat v nebi před zničením malého rohu při Ježíšově příchodu. Hovoří se o tom, že nejprve se bude konat soud a teprve potom hrozí protibožské moci malého rohu zničení. „*V tom bude soud osazen, a panství jeho odejmou, vyplnění a vyhladí je docela. Království pak i panství, a důstojnost královská pode vsím nebem dána bude lidu svatých výsostí; jehož království bude království věčné, a všickní páni jemu sloužiti a jeho poslouchati budou.*“ (Da 7,26-27)

Tato moc nebude malému rohu odňata až po tisíciletém soudu, ale podle Daniele 7,21-22 již při Ježíšově příchodu, protože tak dlouho bude roh proti svatým bojovat a dokonce stále znovu i nad nimi vítězit. „*Viděl jsem, an roh ten válku vedl s svatými, a přemáhal je. Až přišel Starý dnů, a oddán jest soud svatým výsostí, a čas přišel, aby to království svatí obdrželi.*“ (Da 7,21.22)

Jestliže roh již během milénia nemůže proti svatým bojovat, protože proti nim může bojovat pouze do Ježíšova příchodu, může se také v případě soudu jednat jediné o soud, který se musí konat před Ježíšovým příchodem.

Smysl soudu před Ježíšovým příchodem

Smysl takového soudu může být jediné v tom, že v souvislosti s otevřením knih u soudu se zkoumají životy lidí a před anděly v nebi jsou rozvinuty, aby jim bylo odhaleno, kdo z lidí při Ženichově příchodu vstane a bude vytržen, aby se tak mohl dostavit na nebeskou svatbu, a kdo nikoli. To by prakticky znamenalo, že před touto Beránkovou svatbou dojde ještě na zvláštní přezkoumání pozvaných hostů, aby bylo zřejmé, kdo je v konečném důsledku hoden se této svatby zúčastnit a kdo ne.

O takovém přezkoumání před svatbou se hovoří i v našem podobenství o „odložené svatbě“. I zde vchází sám Král ještě před svatbou do svatebního sálu, aby si prohlédl hosty. (Matouš 22,11-14) A skutečně dochází k tomu, že jeden z hostů, který nebyl oblečen na svatbu, je ze svatebního sálu vyveden. Přeneseme-li to však na skutečnost na konci časů, nedojde k tomu až v nebi, nýbrž ještě zde na zemi. Protože s Ženichem nevstoupí do nebeského svatebního sálu nikdo, kdo se na tuto svatbu dobře nepřipravil.

Đábel byl se svými anděly jednou pro vždy z nebe vyvržen, a proto už Bůh nevezme do nebe nikoho, koho by pak znovu musel vyhostit. Ve své spasitelské lásce však Bůh udělá vše pro to, aby lidé měli dostatek informací o tom, jak se na tuto situaci mohou zaměřit a připravit. Není tedy snad velmi důležité vědět, kde seženeme oblečení na svatbu,

abychom při takovém přezkoumání na konci časů mohli před Bohem obstát?

Proto bychom v tomto ohledu udělali dobře, kdybychom brali vážně slovo, které nám bylo dáno skrze Božího Ducha k varování, povzbuzení a zamyšlení. Ellen G. Whiteová říká o nevědomosti, která o tomto tématu vládne dokonce i v řadách věřících, následující: „Mnozí nevědí, jací musejí být, aby v době soužení bez velekněze ve svatyni mohli žít před Boží tvář. ...Viděla jsem, jak mnozí promeškali onu nutnou přípravu a zanedbali čas ‚rozvlažení‘ a ‚pozdního deště‘, který je měl připravit, aby v den Páně obstáli a mohli žít před jeho tvář. Ach, jak mnoho jsem jich viděla v době soužení bez jakékoli ochrany! Zanedbali nezbytnou přípravu, a proto nemohli přijmout rozvlažení (= pozdní déšť!), které mus přijmout všichni, aby mohli žít před tvář svatého Boha.

Ti, kteří se nechtějí nechat připravit prostřednictvím proroků, kteří promeškají čas na očistění svých duší tím, že neuposlechnou celou pravdu, a kteří považují svůj stav za lepší, než ve skutečnosti je, se v době, kdy dopadnou rány, probudí a zjistí, že bylo nutné přitesávat na stavbu a připravovat se. Ale pak už nebude čas to udělat, už nebude žádný Prostředník, který by je v jejich věci zastupoval před Otcem. Než nastane tento čas, bude slavnostně a vážně zvěstováno: ‚Kdo škodí, škod‘ ještě; a kdo smrdí, smrd‘ ještě; a kdo jest spravedlivý, ospravedlní se ještě; a svatý posvěť se ještě.‘ (Zj 22,11)“ (EG,62 [61+62])

Protože tomu tak bude, chceme se v dalším článku tímto tématem ještě dále zabývat. Ať se každý čtenář těchto řádků nad úvahami předloženými v tomto článku také sám zamyslí a prověří si v Písmu, zda lze na podobenství o odložené svatbě pohlížet také takto. Za další podněty a také smysluplnou kritiku a otázky bychom byli velmi vděční.

MODERNÍ NÁBOŽENSKÁ HUDBA

Eugene F. Durand

Rozhlasová stanice WPLW v Pittsburgu (USA) dostává mnoho telefonátů od posluchačů, v nichž žádají vysílání písní populárních rockových skupin. Jednou byl uveden rozhovor s následujícím obsahem:

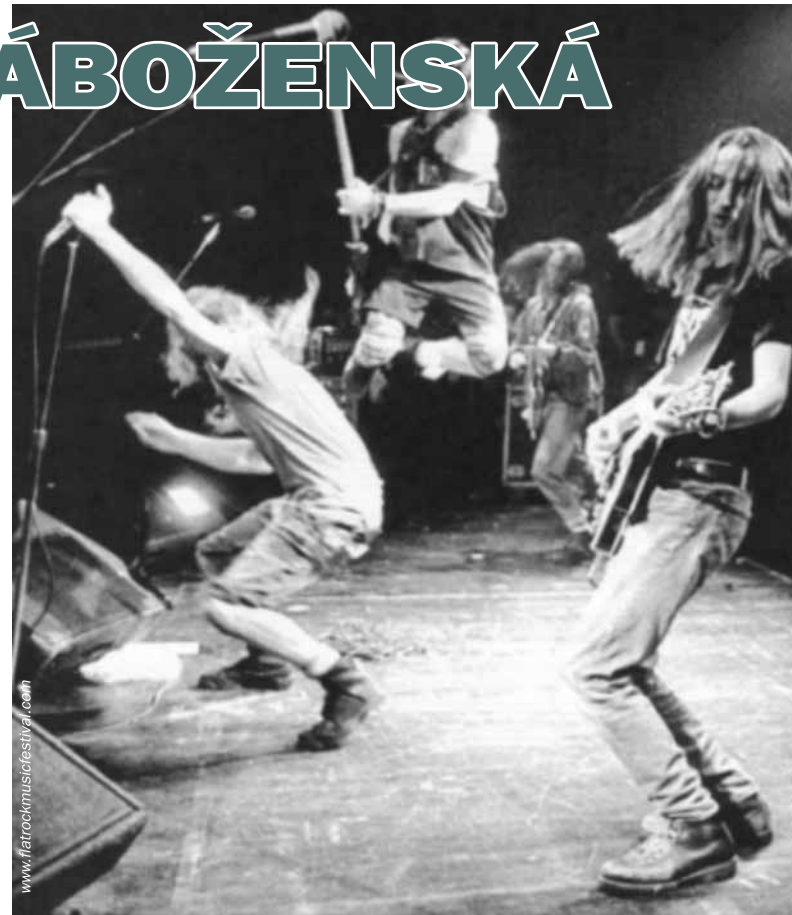
„Je nám velice líto, vysíláme pouze křesťanskou hudbu,“ odpověděl redaktor. „Dobře, ale já přece slyším nějaký rock.“ „To je křesťanská hudba.“ „Vy snad žertujete!“

Sjezd Shromáždění Božího (Assemblies of God letniční hnutí) upozorňuje, že Církev Ježíše Krista se stala terčem cíleného útoku satana pomocí masmédií a byla vyprovokována k soupeření se světem v úpadkovém umění. Jeden evangelista už vzpomínané skupiny vyznání řekl: „Použití značky JEŽÍŠ v rockové hudbě nemění její skutečný charakter. Přijímá se z ní to, co není pro křesťana. I když se jí dává křesťanská nálepka, zůstává nadále stejně špatná jako dříve.“

Je to divné, že letniční varují před tzv. křesťanskou (náboženskou) rockovou hudbou, a mnoho adventistů, kteří sebe pokládají za konzervativní, jsou touto hudbou uchváteni. Nemluvím zde o tzv. tvrdém rocku (hard rock), ale o tzv. měkkém rocku (soft rock), hudbě ve stylu nočních klubů, kterou můžeme často slyšet při adventistických shromážděních.

Nehodí se pro uši křesťana

Za mého mládí adventisté učili, že populární hudba se nehodí k poslechu pro křesťana, nejen kvůli

sentimentálním slovům, ale zvláště pro smyslnou hudbu.

Představte si, jak by se asi mnozí z nás zachovali, kdybychom učinili obrat a začali taneční hudbu hrát (byť s náboženským textem) při sobotních bohoslužbách. To, čemu snad vědomě unikáme v týdnu, a co chápeme jako porušení našich zásad, jsme nyní přinuceni poslouchat při bohoslužbě v svatý den Páně!

Náboženský text, který má mít posvěcující vliv na

KDO JI OVLÁDÁ?

melodii, je úplně přehlušen světským rytmem taneční hudby. Slova vybízejí: „Pojď k Spasiteli“, hudba naopak láká: „Pojď si zatančit“. Proč používáme hudbu, která si protirečí s naším poselstvím? Je to jako kdybychom zpívali píseň „Křesťane, vstaň již“ na melodii písně „Víněčko bílé“.

Ve stylu nočních klubů

Slyšel jsem výrok, že hudba sama o sobě není závadná, pouze slova ji činí špatnou. Když si však uvědomíme, že satan byl kdysi „dirigentem hudby“ v nebi, tak je málo pravděpodobné, že by nyní inspiroval pouze slova a ne hudbu - to bychom byli velmi naivní. Hudba, která nás podněcuje k dupotu, potřásání a kroucení tělem, vyťukávání prsty v rytmu disko nebo kvílivému notování v kabaretním stylu, by neměla mít místo v našem životě, a už vůbec ne při bohoslužbách adventistů, bez ohledu na to, jak „zbožná“ mohou být slova.

Spojení morálních slov s nemorální hudbou je mícháním svatého s nesvatým, což Bible výslovně zakazuje (Ez 22,26). Neřekl by Ježíš o této náboženské hudbě, kterou často slyšíme při našich bohoslužbách: „Nečiňte z domu Otce mého noční klub!“

Není zarážející, že jako adventisté umíme rozlišovat svaté o nesvatého, jedná-li se o den Páně, čisté a nečisté, dobré a špatné v desátkách, oděvu a zábavách a přitom vůbec nerozlišujeme svaté od nesvatého v našich písních a hudbě?

Častá příčina tkví v tom, že během týdne posloucháme rockovou hudbu a chceme ji mít navíc i v sobotu. Stejně tak naše školní vysílání, prodejny adventní literatury a též umělci podbízivě vycházejí lidem vstříc a dávají jim to, co si žádají. Děláme rozdíly mezi tím, co činíme během týdne a tím, co

konáme v sobotu? Neměla by sobotní hudba znít jinak? A je vůbec správné to, co v týdnu posloucháme?

Rozsuzujeme

Neadventní posluchači se nás často ptají: „Proč vaše stanice během týdne vysílají klasickou hudbu a v sobotu takovou podřadnou?“ Častou na podobné dotazy odpovídáme tím, že chceme vyjít vstříc průměrnému posluchači. Cožpak podobně neargumentovala církev, když se přizpůsobila neděli? Dnes je velmi populární dopředu nahraný doprovod (playback) pouštěný při zpívání. Měl jsem často nutkání vstát a odejít z bohoslužby, kdykoliv se pouštěly tyto nesvaté zvuky.

Častokrát obhajujeme současnou náboženskou hudbu slovy: „to se mi líbí“. Ano, máme ji rádi, protože promlouvá k našim smyslům, baví nás. Je ale přínosem pro náš duchovní život? Povznáší nás a vychovává pro hudbu nebeskou? Myslím, že nikoli. Odkdy se to, co máme rádi, stává měřítkem našich skutků?

Říkáme, že musíme používat hudbu, kterou má ráda naše mládež, abychom v ní vzbudili zájem. Ale čím u ní ten zájem chceme probudit? Myslíte si, že tímto způsobem ji přivedeme k znovuzrození, sebeodříkání, úsilí o vyšší úroveň a k posvěcení? Jestliže mládež o tyto věci neprojevila zájem, co jsme „tím“ získali?

Pokřesťanštění neděle ji neučinilo svatým dnem. Totéž platí o zábavné hudbě.

„... vysíláme pouze křesťanskou hudbu.“

„... ale vždyť je to rock.“

„Ne, to je křesťanská hudba.“

„To nemyslíte vážně!“

Z časopisu Głos adventu přeložil js

V ZÁKULISÍ ROCKOVÉ HUDBY

Tento bratr ví o okultizmu více, než kdokoli z lidí, které znám. Pochází z rodu čarodějů. Jeho předkové již před 700 lety byli druidové. Ten bratr se jmenuje Lanz Collins alias Jon Top.

Br.Lanz říká: Než jsem byl zachráněn, byl jsem nejvyšším knězem druidů, patřil jsem k radě 13, patřil jsem do nejsilnější organizace, jaká vůbec na světě existuje jmenuje se ILUMINÁTI.

Nemusím vás přesvědčovat, že bylo pro mě velmi bolestné než jsem se stal křesťanem.

Dnes vám chci něco říct o původu rockové hudby. Vy, křesťané se nacházíte v samotném centru bojových akcí, ale nevíte o tom. Protože jste omámeni mocnostmi temnosti skrze začarované magnetofonové pásky a zaklínadla. Nevíte, oč se jedná, protože si hrajete na církev. Nechcete číst Bibli, satan vás od ní odvrací.

Byl jsem nejvyšším knězem druidů. Pod kontrolou organizace, které jsem byl členem, bylo masdonské lóže, politici i čarodějové. Ve skutečnosti kolem 65

000 superčarodějů se nacházelo pod mojí autoritou. Naším cílem bylo zničit sbory věřících a čarodějnictví učinit národním náboženstvím. Křesťan, který věří Slovu Božímu, má větší moc než čarodějové (1J 4,4; L 10,19).

Ale křesťané si toho nejsou vědomi, a dokud si to neuvědomí, zlé síly mají nad nimi převahu a hypnotizují je skrze začarované magnetofonové pásky, amulety, plní jejich kostely rockovou hudbou, a když tato přeměna dosáhne vrcholu, likvidujeme je z povrchu země.

Vraťme se zpět k jedné události, která se odehrála ve starobylém městě Fezu. V 19. kapitole Skutků apoštolských je napsáno něco zvláštního. Sedm nevěřících Židů chtělo vyhnat démona, ale nemohlo. Rozkázali démonovi, aby opustil člověka ve jménu Ježíše Krista, kterého Pavel káže, ale démon odpověděl: „Ježíše znám a vím, kdo je Pavel, ale kdo jste vy?“ A zlý člověk, ve kterém byl zlý duch se na ně obořil, takže nazí a zranění utekli z toho domu. Mnozí

z těch, kteří se zabývali nebezpečnými naukami (černou magií), snesli knihy a spálili je před očima všech. A byla cena těch knih 50 000 stříbrných drachem. Tak mohutně rostlo Slovo Páně a sílilo. Již tehdy existovali velmi činní okultisté.

Křesťané nebudou mít nikdy ve své práci úspěch, dokud v jejich domovech budou takové věci, jako astrologické knížky, hrací karty, rocková hudba, okulturní ozdoby a jím podobné předměty. Pěticipá hvězda je okulturním znamením. Před léty bylo možné získat tento symbol pouze v okulturních obchodech. Dnes se dá získat všude. Čarodějové je nazývají, amulety nebo talismany. Vyrábí se a slouží k uctívání démonů. Ty pak, kteří je nosí, mají obehnat čarovným kruhem. Nejsilnějším magickým kruhem, který ničí křesťanské rodiny, je rocková hudba. To je důvod, proč musíme tyto nahrávky ještě dnes večer spálit.

Tehdy, když jsem byl ještě v radě 13, jednou z mých tajných povinností bylo účastnit se nahrávání rockové hudby v jednom z největších podniků tohoto druhu. Jednoho dne k nám přišla špatná zpráva. Několik kazatelů vedených Duchem svatým se rozhodlo naše nahrávky veřejně spálit. Ale církve k tomu nebyly příznivě nakloněny, a proto se tato akce nemohla rozšířit. Nebezpečí v očích čarodějů bylo zažehnáno. Čarodějové mají svůj vlastní jazyk, jako např. řidiči aut mají své znaky, aby varovali své kolegy před policií. Když jsme produkovali nahrávky rockových písní, tito čarodějové dostávali tajná zaklínadla, ale posluchači těchto písní o tom nic nevěděli. Jedna z čarodějnic psala text písně a my jsme využívali manuskripty starých Druidů, na jejichž základě výteční kompozitoři skládali k těmto písním melodie. Potom byl vyprodukován jeden vzorový exemplář, z kterého se produkovaly další nahrávky. Byla to taková 16 stopová kazeta. Tato kazeta byla odložena na dobu asi 6 měsíců. Nebylo možné z ní reprodukovat nahrávky, dokud nebyla požehnána.

Jedné noci, při úplňku měsíce, se sešlo několik čarodějů obdařených zvláště velkou mocí, aby této písní dali poslední požehnání. V podniku, ve kterém se tyto nahrávky vyráběly, byla jedna místnost oddělená velkými zamčenými dubovými dveřmi, v níž se konaly ceremonie pro udělení tohoto požehnání. Čarodějové, kteří byli shromážděni k tomuto obřadu, se svlékli do naha, nejvyšší kněz přivolal nejvyššího démona okultistů, satana, jmenoval se Rege.

V místnosti vál silný divoký vítr, ale svíčky hořely klidně. Démon Rege se otázel: „Proč mně voláte z podsvětí?“ Prosíme tě, abys požehnal nahrávky písní i hudby, kterou provedli naši bratři a sestry. „Dobře. Prikážu, aby každý nahaný exemplář doprovázel jeden z mých služebníků.“

Já osobně jsem se zúčastňoval mnoha ceremonií tohoto druhu. Teď asi rozumíte, proč rocková hudba Druidů působí na posluchače takovou přitahující mocí. Pamatujte, že každý nahaný exemplář má svého společníka, démona. To je příčina úplného zničení vašeho rodinného života. A ty si sám tyto čarodějné pásky přinášíš domů.

Jedna z mladých posluchaček na shromáždění se ptala: A jak to je s křesťanskou rockovou hudbou?

Slova mohou znít jako slovo Boží, ale hudbu k nim skládal satan. Co víc k tomu dodat? Jak je možné tyto dvě věci sloučit? (2K 6,14)

Slyšel jsem jednou jednu historku, která mi to potvrzuje. Jistý misionář se vrátil zpět do místa, kde předtím působil. Přivezl sebou nahrávky různých písní, kterým naslouchaly jeho děti. Tehdy k němu přistoupili mouřenín křesťané a ptali se ho, proč poslouchají doma hudbu tohoto druhu. Misionář jim odpověděl, že to jeho děti přivezly takové nahrávky z Ameriky.

Copak vidíte v této hudbě něco špatného? Ano, pane kazateli. Dokud jsme nepřišli k Ježíši, tak jsme používali hudbu tohoto druhu, abychom tím přivolávali demony. Prosím vás, abyste učinili totéž, co učinili křesťané v Efezu. (Sk 19,19.20.)

Běžte do svých domovů a vyhodte z nich všechny astrologické knihy, rockové nahrávky, okulturní ozdoby a jim podobné předměty. Dnes v noci je spálíme za chrámem. Vyčistěte vaše domovy! Vy, ženy, vyhodte bezbožné romány, vulgární bestsellery, ať i ty jsou spáleny. Ať se Ježíš stane Pánem vaší četby i vaší hudby. Žádný křesťan nemůže patřit k nějaké tajné organizaci. Ti, kteří k takovým organizacím patří, jsou podvedeni. To je okultismus! Ba dokonce i papež svobodných zednářů Albert Piké vyznává, že Lucifer je jeho bohem.

Odejdete z těchto organizací a prostě Boha o odpuštění. Spalte své prsteny, kdo vám vládne masonské lóže anebo Kristus? Vyzývám vás, mladí lidé, kteří jste zotročeni touto hudbou, opusťte ji, osvobodte se od těch věcí. Když nejsi zachráněn, čiň pokání, učiň rozhodnutí odvrátit se od hříchů a odevzdej své srdce Ježíši. Dovol mu, aby tě obmyl svou drahou krví od tvých hříchů. Vrať se okamžitě! Pro některé z vás se rocková hudba stala bohem a v Bibli máme napsáno ve 2. knize Mojžíšově 20,3 verš: *Nebudeš mítí bohů jiných přede mnou.*

Bůh tě zná, ví kdo jsi, vrať se zpět, musíme se probudit, každý kazatel, který věří Slovu Božímu, je na satanově listině mezi těmi, kteří jsou určeni jít na smrt. Kazatelé mají prosit Boha o pomoc, aby mohli v těchto dnech plných modernizmu hlásat Slovo Boží s mocí proti hříchu. Apelujte na sbor, aby žil svatým životem. Nebojte se rozpadu ani, že mnozí odejdou! Ti, kteří tak nemohu žít, ať odejdou! V Písmu svatém máme napsáno v listu k Filipenským 4. kapitole 19. verši: *Bůh pak můj naplnit všelikou potřebu vaši podle bohatství svého, slavně v Kristu Ježíši.*

Ježíš přijde brzy! Musíme očistit naše životy a také i naše domovy! Ježíš prohlásil, že jsme solí země, musíme potírat každou korupci, intriky a to jediné životem, který se líbí Bohu, modlitbami a půsty. Dejme se do toho! Spalme všechno, čím satan znečišťuje naše domovy a osvobodme se od jeho vlivu na náš život.

Po této pobožnosti byl zapálen silný oheň a v něm hořely různé desky, kazety, knížky, ozdoby. Satan tak utrpěl citelnou porážku. Doufejme ale, že ne poslední.

z polštiny přeložil js

ZA JAKOU CENU?

Tělesné a duševní uvolnění za každou cenu?

Žijeme v éře skla a oceli, počítačů a nadzvukových letadel. Ve světě, který žije rychle, a je plný horečného shonu, si lidé jen málo uvědomují, jaký smysl a jaký cíl náš život má, co bude v budoucnu. Náš organismus je dnes vystaven prostředí, které se v posledních desetiletích přímo výbušným způsobem změnilo. Důsledkem informačního přetížení lidé trpí stále více. Spoustu věcí, se kterými se den co den setkáváme, dokážeme snad ještě zaregistrovat, nikoliv však zpracovat. Je toho mnoho, co překračuje naši schopnost přijímat: napětí, zklamání, nepřátelský postoj; a to vše ohrožuje naše zdraví. Jsme vystaveni každodennímu stresu.

Stres

Člověk je drcen průmyslovou společností a tlakem podat co největší výkon. Naše tělo je oslabováno, stáváme se náchylnějšími pro řadu nemocí. Přirozená obranyschopnost, „Stvořitelem darovaná dynamická rovnováha“, se už nedá potlačovat. Stres, to je zcela normální biologický děj, který patří k životu. Je reakcí našeho těla na zevní i vnitřní podráždění, které působí na náš organismus. Tato reakce je u každého člověka různá. Stres je současně jak fyzickou, tak také psychickou zátěží.

Stres je prostě reakcí těla na zátěž a požadavky, které jsou na nás denně kladeny. Každá činnost, každé hnutí mysli vyvolá stres. A způsob, jak naše tělo s takovými stresory (původci stresu) zachází, záleží v mnohém na tom, v jakém stavu je naše zdraví, kolik máme životní síly. Vystavovat své tělo stálému stresu je asi tak smysluplné, jako bychom nechali motor nepřetržitě běžet na plné obrátky. Jednou se to nevyhnutelně vymstí. Je-li tělo vystaveno stresu, pak všechny jeho části jsou vystaveny napětí. Zda nakonec začne stávkovat srdce, ledviny či žaludek nebo nějaký jiný orgán, to záleží na tom, který z těchto orgánů je u postiženého nejcitlivější, nejsnáze napadnutelný. Lze proto říci, že stres mnohé nemoci vyvolává a jiné zhoršuje.“

Nepochybně zažil již každý jednou pocit, že je se svými nervy u konce. Všichni přece spějeme k vrcholnému bodu stresu, k napětí a přetížení. Dnes se všeobecně uznává, že tělo a duše tvoří jednotu. Přitom není tento poznatek nijak nový. Již v Žalmu 33,3.4 čteme: „*Když jsem to chtěl zamlčet, ochably mé údy (tělesně jsem onemocněl) ... má Štáva vyschla, tak jako je sucho v létě ...*“

Jak se tedy můžeme vypořádat s každodenním stresem?

Chceme-li zůstat zdraví, pak musíme proti přetížení něco podniknout. Je nezodpovědné, když se svou životní silou zacházíme příliš rozmařile. Žel, nedá se změnit nebo odstranit vše, co stres zapříčiňuje! Nejsme schopni stresu úplně zabránit, ale je možno zaujmout vůči němu určitou strategii.

Selye to vyjádřil následujícím způsobem: „Máme se tedy stresu vyhnout, ale je to vůbec možné? Určitě ne! Stres je kořením života. Komu by se ostatně líbil život, který by neměl žádnou výšinu nebo hlubinu? Kromě toho mají některé druhy činnosti léčivý účinek, a dokonce pomáhají stresový mechanismus udržovat v chodu.“

Přirozeně, že proti přemíře stresu, musíme něco podniknout. Ale nevyhánějme čerta ďáblem, když sáhneme po cigaretě, když si vezmeme uklidňující nebo povzbuzující prostředek, nebo sáhneme po alkoholu!

Co potřebujeme k uvolnění? Člověk hledá klid a uvolnění, které dříve měl automaticky. Dnes však často přirozené metody, jako čerstvý vzduch, slunce, tělesná činnost, zdravá strava a vodoléčba k uvolnění nestačí. Pak stále více a více lidí sahá po tzv. svépomocných programech, nebo navštěvuje kurzy, aby se tam naučili určitým uvolňovacím technikám. Abychom se vypořádali s horečným spěchem a hlukem, se stresem a mnoha jinými rizikovými faktory, nabízí se autogenní trénink, jóga a transcendentální meditace. Žel, zapomíná se na tu nejprostší cestu, totiž abychom vložili svou důvěru na Boha, který přece zná všechny naše starosti a také jim rozumí.

„Životní problémy, starosti a obtíže různého druhu jsou zde, aby byly překonávány, a ne aby ony vyřídily nás. Proto nesmíme připustit, aby náš život ovládly negativní síly, a musíme se bránit, aby se nestaly pány našeho života. Vládu nad naším životem má někdo jiný. Nárok si činí Kristus. V životním společenství s ním, spočívá základ šťastného a smysluplného života.“

Musíme tedy provést v našem životě změnu, a sice dospět od vlastní vypjaté aktivity k tvůrčímu klidu.

V posledních letech se dostaly do módy uvolňovací postupy s cílem potlačit účinek stresu a strachu, i když skutečná účinnost je stále ještě pochybná.

Tyto uvolňovací metody, které se setkávají se stále větším zájmem, se objevily většinou před více jak 50 lety, a sice proto, že již tenkrát

stejně jako dnes, existovala potřeba vědomého uvolnění.

Jak je možné se uvolnit? Klasickými příklady spíše pasivního procesu uvolnění jsou hypnóza a autogenní trénink, jakož i meditace, pocházející z tradic Dálného východu. Za reprezentanty spíše aktivních postupů je možné považovat progresivní relaxaci a metodu zpětné bioreflexe.

Metodou zpětné bioreflexe se tedy člověk chce aktivně uvolnit, při čemž léčba dechovým zpětným reflexem je způsob přípravy na psychoterapii, která leží někde mezi hypnózou a autogenním tréninkem. Bio znamená život a reflex zpětný odraz. Prof. Leuner z Göttingenu zjistil při vědeckých vyšetřeních, že EEG, tedy měření elektrických proudů mozku, vykazuje pod vlivem zpětné bioreflexe stavy podobné spánku a má hypnoidní charakter.

Tváří v tvář širokému spektru chorobných jevů se provádějí uvolňovací praktiky stále častěji. Přitom je třeba odlišovat tělesné změny od psychických. K těm prvním patří ztráta tonusu (napětí) kosterního svalstva, rozšíření cév na periférii a zpomalení, jakož i pravidelnost dýchání. Ke všeobecně známým psychickým změnám patří pocit narůstajícího duchovního, tělesného a psychického uvolnění, pocit klidu a bezpečí.

Sugesce ze strany někoho druhého „hypnóza, tzn. pasivní odevzdání se hypnotizérovi“, jakož i samoinstrukce - „autogenní trénink“ a praktiky Dálného východu, jako je zřeknutí se sebe sama a samoregulace, budou popsány zvlášť.

Zdá se mi, že zde je třeba zmínit se o tom, že u mnoha uvolňovacích postupů, rovněž i u jógy, hrají velkou roli dechová cvičení. Sugescie ztráty svalové tíže (paže je lehká a zvedá se z podložky) a ztuhlost nejsou k navození reakce uvolnění nutné.

Absolutní uvolnění nemůže být žádným biologicky nutným a pozitivním cílem. Uvolnění má spíše soužití k tomu, abychom lépe zvládli životní úkoly; nelze na ně pohlížet jako na vysloveně léčebné prostředky.

Problém uvolnění vstoupil dnes do podvědomí západního člověka. I když dnešní požadavky na vysokou specializaci, maximální pěstování jednotlivých vloh, všeobecné výkonnosti

požadavky a to již ve škole, a ještě mnoho jiného, uvádí člověka do stále většího napětí, měli bychom se pak dožadovat uvolnění za každou cenu?

Nejde zde o otázku eventuálního zázračného uzdravení. Jde o to, zda je možno z náboženského hlediska ten který postup přijmout. Nepomůže pravému křesťanovi modlitba? Nedosáhne věřící člověk uvolnění pomocí radostných myšlenek?

P. Beyerhaus k tomu píše: „Podstatně serióznější nároky na schopnost koncentrace si přivlastňuje jóga a meditaci, které mají své kořeny v hinduismu a buddhismu. Slibují člověku, který je ubit strohým racionalismem a materialismem, novou spirituální zkušenost. Současný člověk, který je uštván horečným shonem přetechnizovaného životního stylu, deprimován a křečovitě vybičován, má jimi dosáhnout úplného tělesného a duševního uvolnění. Mají mu odhalit jeho nevyužitou duchovní sílu a rozšířit jeho vědomí do vesmírného nekonečna. Co se však ve skutečnosti stane? Tak se nikdy nedostane do pokojného světa Ježíše Krista, ale spíše do závislosti na silách, které uctíval místo Boha. Nejde o nic jiného než o prožitky, jejichž původ je na straně Božích nepřátel.

Každý normální člověk se může uvolnit! Křesťan nepotřebuje žádnou z mediálních terapií, které jsou nabízeny dokonce na kongresech, žádné meditační praktiky Východu ani sugestivní uvolňovací terapii Západu!

Také hudbou dochází ke vzniku podnětů, které často vedou ke stupňujícímu se vzrušení. Silně rytmická hudba vede k prožitkům extáze, což přináší pocit uvolnění a blaha. Pohoda nemá být navozována sugescí nebo autosugescí. Pomocí CD nebo DVD, které hlásají, že sugescie je tou největší léčivou silou světa, případně, že veškerá síla vychází z duše, se žádného pravého uvolnění nedosáhne. Teprve když zakusíme, že pro zdraví našich nervů je nepostradatelná radost, jak o tom píše Lechler, a budeme-li moci říci s Pavlem: „*Radujte se v Pánu vždycky*“, tedy v každé životní situaci, pak poznáme tu pravou metodu, jak se uvolnit. Učme se tedy uvolňovat!

Autor neznámý

Členství v církvi není zárukou spasení

Toto je vážné sdělení církvi – ani jeden ze dvaceti těch, jejichž jména jsou zapsána ve sborové knize, není připraven ukončit svou pozemskou pouť. Bez Boha a bez naděje by na světě byl jako každý jiný hříšník. (ChS 41,1893)

SOUTĚSKA

Ján Kováčik

Soutěska vedoucí do věčnosti

foto: archiv

Snad každý člověk zná rčení, že „všechny cesty vedou do Říma.“ Na rozdíl od tohoto výroku, do věčnosti do nebeského království vede pouze jedna jediná cesta!

Pán Ježíš se o této cestě, soutěsce, vyjádřil následovně: „Vejděte těsnou branou; nebo široká a prostranná jest cesta vedoucí k záhubě, a mnozí krácejí po ní. Ale jest brána a úzká cesta vedoucí do života, a málo jest těch, kteří ji nalézají.“ (Mt 7; Žilka) Doba, ve které žije člověk 21. století, klade na lidstvo velké nároky. Není čas na nic. Není čas zdržovat se u malicherností. Daleko za námi je doba, kdy nějaký řemeslník nebo sedlák naložil své výrobky (produkty) na vůz tažený koňmi a projížděl vesnice nebo města, aby je nabízel k prodeji. V současnosti se žebříňáky už nevystačíme! Doba vyžaduje rychlé jednání, neboť „čas jsou peníze!“ Zboží se rozváží mohutnými „koráby“ silnic kamióny. Jenže těmto rychlým koním ukrytým pod kapotou staré úzké cesty nevyhovují. Proto se budují cesty široké, několikaproudové dálnice.

Ovšem i duchovní život se pohybuje po cestách. Jsou však jiné než ty, o nichž už byla řeč. Ježíš svým posluchačům představil **dvě cesty**: cestu úzkou, vedoucí do věčného života a cestu „dálničního“ typu-širokou, končící v záhubě. A současně uvedl i určitou „statistiku“ široká, přestože vede do zahnutí je upřednostňována před cestou úzkou, která vyústuje ve věčnosti. Je na každém z nás, pro kterou se rozhodneme. Tu úzkou (těsnou) jsem pojmenoval *soutěskou*. Jaká je to cesta? Je to taková horská stezka, spíše lesní strž, hluboké koryto, vymleté prudkými přívaly vod. Nenabízí tedy žádné pohodlné cestování na rekreaci klimatizovaným autobusem, ale cestu na tvrdém „žebříňáku života“. Zamysleme se nad vážností slov z pera EGW:

„Po cestě smrti se může ubírat celé lidstvo i se svou nevěrou, sobectvím, pýchou, nepoctivostí a mravním úpadkem. Je na ní dostatek prostoru pro každý názor a nauku, každý může dělat, co se mu zlíbí... nemusí ji hledat, protože brána je široká... Cesta k životu je však úzká a její brána těsná... Chceme-li jít Boží cestou, musíme se vzdát vlastních cest, prosazování

vlastní vůle a zlovyků. Kdo chce sloužit Kristu, nemůže dát na mínění světa, nebo se řídit jeho zásadami. Cesta k nebesům je příliš úzká, než aby se na ni vešla touha po bohatství a vysokém postavení, příliš úzká, aby se na ní mohla rozvinout sobecká ctižádost a příliš strmá a kamenitá, aby po ní mohli jít milovníci snadných cest“ (MB 138-9)

Jsme na samé hranici věčnosti

Podle času, ve kterém žijeme, kdy 8 let krájíme ze sedmého tisíciletí, už jsme zde být neměli! Tak jsme se alespoň domnívali! Přestože skutečnost je jiná, dospěli jsme až k samé hranici věčnosti. Jsme v její těsné blízkosti, jako kdysi Izraelci po čtyřicetiletém

putování, když stanuli na hranici zaslíbené země před Jordánem! A to je radostná skutečnost! Jenže být u hranice neznamena být už za ní, na druhé straně, doma! Ještě jsme stále před Jordánem. A právě zde čekají Boží lid největší zkoušky, boje, nebezpečí, překážky.

Kdo jste četli Weidnerovou knihu Úniková cesta, vzpomeňte na ty, kteří převáděli holandské uprchlíky před nacisty přes Francii do Švýcarska! Nejnebezpečnějším úsekem bylo právě překonání hranice (dostat se do bezpečí). Převaděči si oddychli až když byli na druhé straně.

Vzpomeňte také na nebezpečnou nástrahu, kterou připravil Izraelcům Balám před Jordánem, na samé hranici Kanánu!

Závěrečná doba vyžaduje rychlé jednání!

Prorok Joel nás uvádí do závěrečné doby zvláštním obrazem, výzvou: „Trubte troubou na Sionu, a křičte na hoře svaté mé. Nechť se třesou všichni obyvatelé této země, nebo přichází den Hospodinův, nebo blízký jest“ (2,1) Joel na Boží příkaz ohlašuje *poplach* nejvyššího stupně. Už totiž není čas *kulhání na obě strany*, čas říkat se zlým služebníkem: „Můj Pán prodlévá přijít“ a i nadále lhostejně utrácet vzácný čas milosti podle způsobu světa.

Proto ani já nechci, abychom žili v poklidné lhostejnosti a hříšné vlažnosti. Chci v nás vyvolat NEKLID, chci abychom jednali tak, aby nám *neujel poslední spoj* do věčnosti, neboť čas milosti se rychle uzavírá!

Po jednom kázání za mnou přišel jeden bratr a řekl mi, že si z mého kázání nevybral žádné povzbuzení, potěšení. Možná! Je docela možné, že takových bylo i víc, jen mi to neřekli. Ale je též možné, že jiní našli povzbuzení právě v tom, co jsem mluvil. Ještě se totiž nenarodil takový řečník, aby vyhověl všem, ani Jan Křtitel, ani ap. Pavel, ale ani Pán Ježíš!

Kdysi Šalamoun zaznamenal 29 různých událostí, které mají své místo pod Sluncem a jsou načasovány na určitou dobu (Kaz 3,1-8). Hledal jsem v tomto seznamu i to, co prý v mém kázání chybělo. Chtěl jsem vědět jestli Šalamoun říká, že je čas k povzbuzování (*potěšování*), ale nic takového jsem tam nenalezl! Uznávám, že i potěšování a povzbuzování je

pokračování na straně 15

nutné, jak se tom zmiňuje prorok Izaiáš 40,1. Jenže ne vždy je k tomu příhodný čas. Vysvětlím! Když hrozí nebezpečí, rozezvučí se sirény. Když máme překonat hranici časnosti a vstoupit do věčnosti a víme, že satan nás chce zdržet, je nutné troubit! Je nutné probudit Sion! Je nutné vyslat varovný signál!

Domníváte se, že nám, adventistům, v současnosti už skutečně nehrozí žádné nebezpečí? Číhá na nás z několika stran. Svět se nás snaží pohltit do své sítě. O naši přízeň se uchází nebezpečný ekumenizmus. Hrozí nám duchovní vlačnost a tím i nedostatek zásobního oleje v nádobkách. Chybí nám zmocnění Duchem svatým. Z těchto a dalších důvodů nastal čas a situace, která vyžaduje troubit, křičet, varovat ... Ještě není doba, kdy bychom mohli říci: „Pokož, pokož, když žádný pokoj není“.

Mnozí říkají: NESTRAŠTE! Písmo je ovšem jiného mínění: „Strašením k spasení (záchrane) přivozujete, z ohně vychvacující“ (Jud 1,23) Když hasiči vtrhnou do hořícího domu zachraňovat, není čas na potěšování. Je třeba jednat podle jejich pokynů! Bez nadsázky můžeme říci, že „kamení volá“. Na celém světě to vře jako v kotli. Je jen otázkou času, kdy to bouchne! Nevidíme? Neslyšíme? Jsme lhotejní? Proto je i mojí povinností burcovat, upozorňovat, vyvolávat správný neklid. V opačném případě, a právem, byste mi mohli někdy vyčítat, proč jsem vás nevaroval.

Snad máte ještě v paměti, že papež Jan Pavel II. svěřil celý svět pod patronát Marie. To ovšem nestačilo, neboť ještě dodatečně zasvětil kdysi protestantskou zemi českou Marii. Tento akt zasvěcení se konal při jeho návštěvě Velehradu 5. července 1993. (K. Černý, Některé zálužné vlivy, str. 15). Dokážete si domyslet, co toto zasvěcení znamená? Kdo je tou Marií, která se na mnoha místech zjevuje a vysílá poselství? Nikdo jiný než ta mocnost, která papežství ustanovila a dala mu svoji sílu, trůn a moc velikou. (Zj 13,2)

Jakou vyhlídku má tedy svět pod vládou této mocnosti? A co zvláště my, adventisté, můžeme v blízké době očekávat? Snad lepší a pohodlnější budoucnost? Nenechme se oklamat ani opit vínem ze zlatého kalicha. Je velice nebezpečné!

Obzvlášť děsivý sen

Měli jste někdy sen, který ve vás vyvolal hrůzu a hrozné zděšení? Křičeli jste ze spaní, neboť z té hrůzy nebylo žádné východisko? Já ano. Křičel jsem a byl jsem rád, když mě manželka probudila. Sny jsou různého původu: přirozené, falešné od satana a pravé od Boha. Bůh svými sny varuje, předpovídá nebo poučuje. Zajímavě o tom promluvil Elihu k Jobovi. Je dobré si to přečíst. (Job 33,13-17)

Nyní bych rád uvedl varovný sen, který tak náramně vystrašil a zděsil bratra Smolku, jenž ho považuje za velice poučný: „Bylo to jedné noci z pátka na sobotu, během níž jsem měl děsivý sen. Najednou jsem se ocitl na ulici nějakého města. Bylo to, jako by mě tam někdo přenesl. Začal jsem se rozhlížet a uviděl jsem skupiny rozmlouvajících lidí, spěchajících chodců. Jen co jsem začal přemýšlet o tom, co tu vlastně dělám, uslyšel jsem mohutný hluboký zvuk, jakoby hlas mnoha trub. Nebyly to však trouby. Nohy se mi roztráslý strachem. Všichni se začali rozhlížet,

protože slyšeli totéž. Nebylo zřejmé, odkud ten zvuk přichází. A tehdy jsem spatřil prvního. Nejprve jsem ve zlomku vteřiny zahlédl oslepující pás něčeho padajícího z nebe, po čemž následovalo prudké přistávání asi 200 metrů ode mne. Mohutná silueta nějaké bytosti, vysoká jako patrový dům. Po chvíli jsme uviděli hodně takových pásů na nebi. Přistávali v různých částech města. Vypadalo to tak, jakoby vyrůstali z blesků. Věděl jsem už, kdo jsou. Většina lidí byla dezorientovaná, a vyděšená. Já jsem však věděl, co se děje. Pomyslel jsem si: „**To je konec světa! To je Kristův příchod. Bůh poslal své anděly pro svůj lid!**“ Byl jsem překvapen a velmi vzrušen. V dosahu mého zraku přistáli tři. Byli překrásní!

Všechno probíhalo bleskově. Anděl přistál, přistoupil k někomu, uchopil ho ze zadu za ramena a rovněž rychle pádil vzhůru. Viděl jsem, že pro jednoho člověka přilétával jeden anděl. Najednou se mi země zachvěla pod nohama. Jeden z nich vyšel hned z boční ulice. Jednoduše, hrozný obr, ale krásný. Přišel ke skupině lidí, uchopil jednoho z nich a jako blesk s ním odletěl vzhůru. Všichni stáli jako opaření. Byly to sekundy. Neviděl jsem již v blízkosti žádného anděla. Zvolal jsem: „**Bože, a co já?**“ V zoufalství jsem padl na kolena a volal: „**Já též chci být vzat, kde je můj anděl?**“ A najednou jsem uviděl světlo. Uslyšel jsem ten charakteristický zvuk protínaného vzduchu. Těsně vedle mne přistál ještě jeden anděl. Vyskočil jsem na nohy. Stál přede mnou. Byl překrásný! Měřil více než 4 metry. Vyzařovalo z něho světlo a dobrota. Měl světlezlaté vlasy a velmi milou tvář. Chvilí se mi díval přímo do očí, pak roztáhl ruce a s velkým smutkem učinil odmítavý pohyb hlavou; odvrátil se a vzal někoho, kdo stál vedle mne. Propukl jsem v pláč. Po chvíli jsem ucítil, jak mnou někdo třese. Začal ke mně pronikat hlas Ireny, mé manželky: „**Kazi, co se ti zdálo? Proč pláčeš?**“ Dlouho jsem se nemohl vzpamatovat.

Víte, v tomto snu jsem pochopil, co Bůh od nás očekává a poznal jsem, čím se musíme stát během čekání na konec, na Jeho příchod. Někdy se nám zdá, že je všechno v pořádku, ale ve skutečnosti nejsme lépe připraveni na Jeho příchod než světští lidé! Možná spíme, jako spí celý svět, který si neuvědomuje poslední události odehrávající se v nebeských oblastech! Proto **nedovol, aby virus nevěry, pochybností, zesvětačtění, nedostatku modlitby a neposlušnosti tě učinil ubohým, hluchým a slepým, protože nezávisle na tvé vůli nastane okamžik konce všech věcí, okamžik konce tohoto světa, okamžik, kdy pro spasené přiletí andělé, a ty budeš zanechán!**“ Bude hrozné, když tě nevezme s sebou! Nyní si to nedovedeme vůbec ani dostatečně představit. Prožít hrůzu ve snu je hrozné! Ale co ve skutečnosti!?

Jak se rozhodneme, kterou cestou se vydáme?

Na určité míry jsme na útěku, stejně jako kdysi Izraelci z Egypta. Také máme v patách hrozného nepřitele, pronásledovatele. Chce nás polapit a vrátit zpět. Nesmíme ztrácet čas! „**Neohlížej se ani se nezastavuj na cestě**“, přikázal anděl Lotovi a jeho ženě“.

Jde nám o život, o věčný život! K němu vede pouze jedna cesta, úzká, soutěska. Pro orientaci jsme od

Pána obdrželi dvě důležité příručky: Písmo a Svědectví pro církev. Ano *K Zákonu a k Svědectví* (Iz 28,20).

Čas už téměř vypršel. Stihneme to, co jsme doposud zanedbali? Odkládat přípravu na poslední chvíli a pak šturmovat je dost riskantní řešení! Musíme se co nejdříve rozhodnout, zda zůstaneme u Zákona (Desatera) a Svědectví, nebo se vydáme širokou

cestou, kterou se ženou dav. „*Pane Ježíši, prosím, aby se nás zmocnil Duch svatý, abychom v Jeho síle běželi k cíli nebeského povolání a nenechali se ničím zdržet. Amen!*“ „**Trubte trúbou na Sionu ...!**“

Ján Kováčik

DĚTEM

NÁVŠTĚVA V AFRICE

Foto: archiv

Kalaka byl významný muž z kmene Suto v Africe. Nebyl sice náčelníkem, ale byl to velice chytrý a inteligentní muž. Mimo své mateřské řeči a více různých dialektů hovořil také francouzsky a anglicky. Naučil se překládat Bibli a učil lid svého kmene poznávat Boha.

Jednoho dne, psal se rok 1889, jej v jeho chýši v Africe v zemi zvané Basuto navštívil jeden misionář ze vzdálené Ameriky. Chtěl mluvit s lidmi tohoto kmene. Misionář měl s sebou dopis, který mu napsali příbuzní tohoto kmene, jimž velmi leželo na srdci, aby kazatel-misionář Stephen Haskell těmto lidem také vyprávěl o Bohu a Jeho Slovu.

Kalaka se velmi těšil, že kazatele také poznává a chtěl ho přivést k náčelníkovi. Náčelník byl tím nejvyšším, který řídil celou zemi Basuto. Vždy, když se mělo něco důležitého rozhodnout, sešli se všichni náčelníci k velké radě. Někdy se ale stalo, že všichni nebyli stejného mínění a nemohli se shodnout na jednom názoru. To nejvyššího náčelníka velmi rmoutilo a při řeči se kazateli s tímto trápením také svěřil. Protože misionář nerozuměl řeči Suto, překládal mu vše Kalaka. Kazatel ukázal náčelníkovi na strom, pod kterým právě seděli a pravil „Vidíte

tento strom? Kolik myslíte, že je na něm stejných větví?“ Náčelník chvíli strom pozoroval a poté řekl: „Ani jedna větev není jako druhá, každá je jiná.“

„A přesto jsou všechny dobré a strom je potřebuje, právě takové jaké jsou, aby poskytoval stín a plodil ovoce. Kdyby byly všechny stejné, stejně dlouhé, měly stejný tvar, rostly stejným směrem, nepřinášely by takový užitek a celý strom by nevypadal tak pěkně,“ řekl kazatel. „A mimochodem, koho zajímá, jaký tvar mají větve stromu, když je ovoce, které z něj pochází, chutné? Kdyby byli všichni náčelníci vždy stejného názoru, nemohli by toho tolik zřídit a dobrého vykonat, jako když mají názory různé.“ „Ó ano, to je pravda kazateli,“ zaradoval se nejvyšší náčelník, „tomu rozumím.“

Starý náčelník byl potěšen poznáním, že různé názory mohou přesto vést ke společnému a dobrému cíli a byl misionáři velmi vděčný za toto vysvětlení.

Kalaka sám byl také velice dojatý. Provázel potom kazatele Stephenera na jeho cestách po celé zemi a přivedl ho k mnoha kmenům, kterým vyprávěl o pravém Bohu. Na svých cestách spolu často listovali v Bibli. O své víře ale kazatel Kalakovi neříkal nic.

Zdůrazňoval pouze určité verše při společném čtení Bible. Tak také četli o sobotě, Ježíšově druhém příchodu a o křtu. Četli také o tom, jak Filip pokřtil komorníka.

Kalaka náležel ke společenství, kde se křtilo pokropením, ale zde v Bibli bylo psáno o tom, že vstoupili do vody a komorník byl pokřtěn ponořením do vody. Tak putovali zemí, učili lidi poznávat Boha a četli společně Bibli. Když byli na zpáteční cestě, zastavili jednou u říčky, aby napásli a napojili koně.

Tu náhle Kalaka řekl: „Podívej, zde je voda, co mi brání nechat se pokřtít?“ (Sk 8.36)

A kazatel Stephen mu slovy Filipovými odpověděl: „Když celým srdcem věříš, nic ti nebrání.“ (Sk 8.37)

Nato Kalaka okamžitě odpověděl: „Já věřím, že Ježíš Kristus je Syn Boží.“ (verš 37) Tento muž se rozhodl světit den sobotní jako den Boží, uvěřil celému plánu spasení, rozhodl se svůj život zasvětit Pánu Bohu a byl pokřtěn.

Později přeložil knihu Ellen Whiteové »Cesta ke Kristu« do rodné řeči svého kmene a připravil tak

svému lidu cestu k adventnímu poselství.

Devět let poté byl vyslán do Afriky misionář J.M. Freeman, aby pracoval mezi lidmi. Když přišel až do země Basuto, navštívil tamější náčelníky, protože potřeboval pozemek pro misijní stanici. Avšak náčelníci měli francouzskými kolonisty přikázáno, aby misionáři žádný kousek země neprodávali a řekli mu, že nemůže zůstat. Ale starý náčelník položil misionáři par otázek a brzy zjistil, že tento misionář je stejného vyznání a víry jako kazatel Stephen Haskell.

„Patříte ke stejnému vyznání a stejné víře jako misionář, který nás před lety navštívil a mluvil se mnou o těchto stromech?“ „Ano“ odpověděl kazatel Freeman, neboť věděl a znal tento příběh o Stephenovu přirovnání. „Tak si v mé zemi vyberte pozemek, který se vám bude nejlépe líbit a hodit a já vám jej daruji“ řekl starý náčelník. A tak byla založena misie Basuto, která až do dnešních dnů stále vykazuje dobrou práci mezi africkým lidem.

ŠŤASTNĚJŠÍ NAROZENINY

„Lepší jest jméno dobré nežli mast výborná, a den smrti než den narození člověka.“

Kazatel 7,1

V židovském společenství se při narození dětí dal dar Bohu podle Jeho vlastního ustanovení. Dnes vidíme rodiče, jak se starají, aby dali svým dětem dárky na jejich narozeniny. Činí z narozenin příležitost k poctě dítěte, jakoby úcta měla náležet lidským bytostem. Satan má svůj vlastní způsob působení v těchto věcech. Zvrátil mysl a vymyslel dary pro lidské bytosti. Myšlenky dětí jsou obráceny k nim samotným, jakoby ony měly být předmětem zvláštní oslavy. To, co by mělo proudit zpět k Bohu v darech pro potřebné a pro šíření světla pravdy světu, je odvedeno jinam a často udělá více škody než užitku, protože podporuje marnivost, hrdost a pocit vlastní důležitosti. Při narozeninových příležitostech by se děti měly učit, že mají důvod pro vděčnost Bohu za jeho milující laskavost, kdy chránil jejich životy po celý minulý rok. Takto mohou být dětem vštěpovány vzácné pravdy. Za život, zdraví, stravu, oděv a především za naději věčného života jsme zavázáni Dárci milosrdenství. Bohu patří uznání za Jeho dary, patří mu vděčnost jako našemu největšímu Blahodárci. Takové narozeninové dárky nebesa uznávají.

Pokud by křesťanští rodiče navykli své děti přinášet dary Bohu jako uznání za Jeho velký dar spasení člověka, jak jiné by byly charaktery mladých. Jejich mysl by se odvrátila od nich samých k blahoslavenému Spasiteli. Naučily by se cítit, že je Bůh miluje a že je zdrojem veškerého štěstí a věčného života. Kdyby byl našim dětem dán takový druh výchovy, viděli bychom dnes mnohem méně

sobeckosti, závidosti a žárlivosti; měli bychom mnohem mužnější mladé muže a ženšnější mladé ženy. Viděli bychom u mladých lidí mravní sílu, čisté zásady, dobře vyváženou mysl a krásný charakter, protože by měli stále před sebou Vzor. Užasli by, jak je důležité napodobovat znamenitosti Ježíšova vzoru. Svět bude trvat na svých vlastních zvycích, zásadách a praktikách. Ale děti Boží budou usilovat, aby dosáhli vznešených hodnot čistoty a svatosti. *E.G.White; The Review and Herald, December 9, 1890*

Dějiny Izraele jsou pro nás výstrahou

V těchto posledních dnech bude Boží lid vystaven stejnému nebezpečí, jakému byl vystaven starý Izrael. Ti, kteří nepřijmou Boží varování, upadnou do stejných neštěstí, do jakých upadal Izrael, a nevedou kvůli nevěře do odpočinutí. Na starý Izrael přicházela neštěstí v důsledku neposvěcených srdcí a nepodřízení vůle. Zavržení Izraele jako národa bylo důsledkem nevěry, přílišné sebedůvěry, neochoty litovat svých skutků, nedostatku pokory, slepoty myšlení a zatvrzelosti srdce. Jejich dějiny jsou pro nás výstražným znamením. (*Dopis 30, 1895*)

ZAPEČETOVÁNÍ BOŽÍHO LIDU

144.000

H. R. JOHNSON; PUBLIKOVÁNO V THE REVIEW AND HERALD, JULY 27 AND AUGUST 3, 1905

1. Kde se poprvé hovoří o 144.000? Zj 7,1-4
2. Jak jsou popisováni? Jako služebníci našeho Boha. Verš 3.
3. Co se o nich říká? Byli zapečetěni. Verše 3,4.
4. Čím byli zapečetěni? Pečetí živého Boha. Verš 2.
5. Co je pečetí nebo znamením (viz Ř 4,11) Božím? „Sobota čtvrtého přikázání je pečetí živého Boha.“, 2 M 31,13.17, GC 640
6. Co je neodlučitelně spojeno s pečetí? Otcovo jméno. Viz. Zj 14,1.
7. Kdy toto zapečetování začalo? Když přišel anděl s Boží pečetí. Zj 7,2.
8. Kdy přišel anděl s pečetí soboty? V době, kdy byl ukázán Boží chrám v nebesích a byla vidět truhla smlouvy (Zj 11,19) a začala sobotní reforma. Bylo to po 22. říjnu 1844.
9. Jaké další anděly viděl Jan v této době zapečetování? Zj 7,1
10. Co přikázal anděl s pečetí čtyřem andělům aby konali? Verše 2,3.
11. Kdy byl vydán tento zvláštní rozkaz? Když se národy velmi rozhněvaly, což se datuje od roku 1844. Zj 11,18.19. Viz EW 36-38.
12. Pokračuje v současnosti zapečetování? Ano. Kapitola 7,2.6. „Satan nyní, v době zapečetování, používá každý podvod, aby odvrátil mysl Božího lidu od přítomné pravdy a způsobil jeho pád.“ „Doba zapečetování je velmi krátká a brzy skončí.“ EW 43,58
13. Co říká o tomto díle prorok Izaiáš? Iz 8,16.
14. Kam má být dán zapečetěný zákon? Žd 8,10.
15. Pokud se v srdci pěstuje nečistota, může být do něho napsán Boží zákon? Ne! „Pokud je mysl naplněna jinými věcmi, je přítomná pravda vyvržena ven a na našich čelech není místa pro pečeť živého Boha.“ „Nyní je čas, aby byl Boží zákon napsán do našich myslí, na naše čela a na naše srdce.“ EW 58.
16. Jaké je věrné svědectví pravého posvěcení? Zachovávání svaté soboty. 2 M 31,13.
17. Jsou ti, kteří chodí v moci Ducha svatého a ve všech Božích přikázáních, zapečetěni pečetí živého Boha? Ano. „Na svých čelech měli pečeť živého Boha a On pravil: „Tuť jest trpělivost svatých; tuť jsou ti, kteří zachovávali Boží přikázání a víru Ježíšovu.“ 6T 15. „Nyní je doba, aby Boží zákon byl v našich myslích, na našich čelech, aby byl zapsán do našich srdcí.“ „Satan nyní, v době zapečetování, používá každý podvod, aby odvrátil mysl Božího lidu od přítomné pravdy a způsobil jeho pád.“ EW 58,43.
18. Kolik lidí bude zapečetěno? Zj 7,4. „144.000

bylo zapečetěno a byli dokonale jednotní.“ EW 15.

19. K čemu jsme povoláni? Abychom byli zapečetěni pečetí živého Boha a připočteni k 144.000.
20. Co bychom měli dělat vzhledem k této skutečnosti? 2 Pt 1,10. „Usilujme vší silou, kterou nám Bůh dal, abychom byli mezi 144.000.“ RH, 3.9.1905. „Můžeme se naučit píseň vítězství, která má být zpívána na hoře Sion.“ „Jan viděl na hoře Sion Beránka a s Ním 144.000 těch, kteří měli na svých čelech napsáno jméno svého Otce. Nesli znamení nebes. Odráželi obraz Boží. Byli plni světla a slávy Svatého. Kdybychom byli podobní Bohu a měli Jeho jméno, museli bychom se oddělit od veškeré poskvrny. Musíme zanechat každou špatnou cestu a svěřit se do Kristových rukou.“ RH 3.9.1889. „Již brzy bude mít každý, kdo je Božím dítětem, na sobě Jeho pečeť. Ach, kéž by byla vložena i na naše čela! Kdo snese pomyšlení, že by byl pomínut, až vyjde anděl, aby zapečetěval Boží služebníky a dával pečeť na jejich čela?“ RH 5.28.1889
21. Budou všichni, kteří mají Boží zákon, jenž obsahuje Otcovo jméno, ve svých myslích, na čelech a v srdci, žít až do příchodu Ježíše Krista? Zj 14,12.13.
22. Kdy a kým budou vzkříšeni? Da 12,1.2 „Ale bylo tam jedno jasné místo plné stálé, neslábnoucí slávy, odkud zazníval Boží hlas, jako hukot mnohých vod a otřásal nebem i zemí. Nastalo mohutné zemětřesení. Hroby se otvíraly a věřící, kteří zemřeli v době hlásání poselství třetího anděla a zachovávali sobotu, vycházeli oslaveni ze svých prachových lůžek, aby uslyšeli smlouvu o pokoji, kterou Bůh hodlal uzavřít s těmi, kteří zachovávali jeho zákon.“ EW 285

Vaughn Allen

VÁLKA STEJNĚ SKUTEČNÁ JAKO VÍTĚZSTVÍ

O realitě vesmírného konfliktu a jistotě našeho vítězství

Úvod

Vtipnými tituly knih se to jen hemží, často však tyto názvy zatajují skutečnou podstatu autorova poselství. Tato kniha je jiná. Pojednává přesně o tom, co titul slibuje: o skutečném duchovním zápase, který Boží lid denně prodělává, ale také o jistotě

foto: archiv autora

vítězství!

Jen málo křesťanů chápe skutečný význam této úžasné a obdivuhodné pravdy. Většina z nás správně pochopila, že velké drama věků mezi Kristem a satanem je zápasem nesmírného teologického i historického významu. Tato galaktická bitva mezi silami dobra a zla se v ohromném měřítku odehrává právě zde na zemi před zraky celého vesmíru. Ačkoliv je tento zápas velmi těžký, a jak se konflikt blíží ke svému vrcholu, jeho intenzita narůstá, díky Spasitelovu triumfu na bitevním poli Kalvárie je vítězství zaručeno. Obávám se však, že mnozí z nás úplně nechápou, že existuje mikroverze tohoto zápasu, která se odehrává každou vteřinu a v ní jsme v popředí my osobně jako herci na kosmickém jevišti. Stojíme uprostřed každodenní bitevní vrávy.

Musíme se vyvarovat dvou extrémů, jak moudře varuje C. S. Lewis: celkového popírání satanovy existence a jeho činnosti v dnešním světě a na druhé straně utkvělého zaměstnávání se satanem a jeho dílem myšlení, která vidí ďábla za každým rohem.

Je tragické, že mnozí z nás sklouzli do třetího druhu postoje vůči nepříteli, který má stejné, ne-li ještě horší následky než první

dva je to pštroší perspektiva. Příliš mnoho lidí strká hlavu do písku, odmítá se podívat blíže a seznámit se s nepřátelskou strategií a zbraněmi. Inspirované slovo nám říká, že tím, že nechceme poznat satanovu taktiku, mu poskytujeme téměř „nepředstavitelnou výhodu“. (VDV 326 [GC 516]) Kdybychom lépe rozuměli jeho metodám útoku, nemohl by tak snadno získat nad námi nadvládu, což se tak často stává. (1T 308) Věřím, milý čtenáři, že

pozorné čtení této knihy s mnohými modlitbami ti pomůže porozumět.

Materiál obsažený na následujících stránkách je biblicky pevně zakotven a podepřen mocným svědectvím ducha prorocství uvedeným v dodatku. Naleznete zde ukázkou satanových nejúspěšnějších strategií proti Božímu lidu, ale zároveň odhalíte i původ našich duchovních zbraní útočných i obranných (2 K 10,15), jež nám Bůh milostivě propůjčuje k odehnání satana i jeho pomocníků.

Satan více než kdokoli jiný ví o naší zvláštní síle v Bohu. Ví, že pokud tuto velkou pravdu o svém postavení a Kristově autoritě známe a používáme ji, bude jeho moc nad námi zlomena. Právě možnost, že Boží lid dojde k tomuto zásadnímu poznání, je příčinou, že se satan i jeho padlí spolupracovníci třesou, protože vědí, že moc víry v Kristu není jako zatoulaná střela samostřilu, ale působí jako těžká hlavice odpáleného torpéda. Proto se nás nepřítel spasení snaží udržovat ve slepotě o této duchovní realitě. (3SM 423) Nechce riskovat.

Existuje-li něco takového jako „tajná zbraň“ ve velkém dramatu věků, pak to docela dobře může být tento zvláštní pohled na věci z jiného úhlu, jak je zaznamenáno na těchto stránkách. Čtete a rozvažujte na modlitbách nikdy už nebudete stejní.

Dr. George H. Avers

Kniha vyšla v r. 2008 v nakladatelství Jupos, Ostrava Kapitola I

Bitva v nemocnici

„Jmenuji se ‚Záchvat‘.“ Tato slova se vydrala z Donnina hrdla právě několik vteřin po tom, co jsem se za ni začal modlit v nemocničním pokoji. Tento hlas, jak se později ukázalo, byl pouze prvním z více než šedesáti podobných hlasů, které k mluvení používaly Donniny hlasivky a jež se samy představily během několika málo příštích hodin, během kterých jsem pokračoval v modlitbách za její uzdravení.

„Já nechci odejít, já nechci!“ Přibližně asi minutu pokračoval hlas v protestu proti nucenému odchodu. Ale brzy po konečném hlasitém skřeku se Donnino tělo uvolnilo a hlas ztlchl.

Donna byla mladá žena, kterou před několika dny dopravili do adventistického lékařského střediska, protože dostávala velmi časté a zlé záchvaty. Kvůli některým faktům, které vyšly najevo později, je třeba podotknout, že Donna byla neobyčejně přitažlivá mladá dívka. Bylo jí 21 let.

Během jejího pobytu v nemocnici, den nebo dva předtím, než jsem se s ní setkal, se Donně přihodilo několik neobvyklých událostí, které potvrdilo několik ošetřovatelek a jiný nemocniční personál.

Při jedné příležitosti Donnu uchopily neviditelné ruce a mrštily s ní o zeď, což jí způsobilo na hlavě bouli velkou jako husí vejce. Jindy byla doslovně shozena s nemocničních schodů. Nic se jí nestalo, ale začala se projevovat natolik agresivně, že bylo zapotřebí šest ošetřovatelek a sanitářů, aby ji dopravili zpět na

lůžko a spoutali ji. Pouta přetrhla téměř okamžitě a jen s nepatrnou námahou.

Lékař oddělení sdělil Donniny rodičům, že diagnózu Donnina záchvatu není schopen stanovit a že její léčení potrvá hodně dlouho. Po tomto lékařově konstatování mě Donnini rodiče navštívili a prosili mě, abych přišel do nemocnice a modlil se za jejich dceru.

S Donniny rodiči a její starší sestrou jsme se sešli v sobotu večer kolem deváté hodiny v jedné z čekáren nemocnice. Dozvěděl jsem se, že Donna byla vlastně adventistkou, ale že před nedávnem začala zanedbávat dodržování soboty a začala se zajímat o rockovou hudbu. Poté třikrát prodělala zápal plic. A pak začaly ty záchvaty. Byly tak časté, že jí rodiče dali do nemocnice na pozorování a léčení. To vše jsem se dozvěděl dříve, než jsme došli do Donnina pokoje.

Promluvil další hlasy

O několik minut později, když Donna ležela na lůžku, obklopena svojí rodinou a přáteli, jsem se začal za Donnu modlit. Tehdy to byl ‚Záchvat‘, který skrze ni mluvil jako první z více než šedesáti podobných hlasů. Čas mi nedovoluje hovořit o každém z těchto hlasů a ani to není nutné. Chci vám však sdělit naši zkušenost se třemi nebo čtyřmi hlasy, abyste si dovedli představit celou situaci.

„Mé jméno je ‚Svěcení soboty‘,“ pravil jeden hlas. „Můj úkol je zdržovat Donnu od dodržování soboty.“ Vzpomněl jsem si, že Donnini rodiče mi řekli, že začala být nedbalá ve svěcení soboty.

Dva lékaři, jeden z nich byl internista, se připojili k našim modlitebním schůzkám. Během jedné schůzky jeden z hlasů řekl: „Jmenuji se ‚Léčba‘. Mým úkolem je dohlédnout, aby jí lékaři dávali velkou dávku léků.“ Později, když jsme během přestávky rozmlouvali na chodbě, mi lékař řekl: „Pomyslete jen, co všechno děláme, dáváme jí injekce, pilulky a provádíme ještě jiné druhy léčby!“ (viz 2SM 450452) Během celé této záležitosti, když jsme se modlivali, byla Donna vzhůru a čilá. Věděla, co se děje. Někdy se s námi modlila, jindy přispěla k rozhovoru, ale její modlitby a konverzace bývaly přerušovány hlasy, které skrze ni mluvily, aniž by je mohla ovládat. Jeden z posledních hlasů se představil jako ‚Pýcha‘. Jakmile hlas řekl: „Jmenuji se ‚Pýcha‘,“ Donna se rozplakala. Slzy jí stékaly po tvářích.

„Och, ano,“ pravila, „jsem tak pyšná.“ A pak se počala modlit. Modlila se jednu a tutéž krátkou modlitbu po dobu třiceti minut. Víím to, protože jsem sledoval čas. Tiše jsem se modlil, když Donnina modlitba byla přerušena hlasem vykřikujícím: „Nechci odejít!“

Donninu modlitbu jsem během této půlhodiny slyšel tolikrát, a tak na mne zapůsobila, že ji ještě nyní mohu opakovat slovo za slovem. Modlila se: „Ach, Pane, jsem tak pyšná. Prosím, odpusť mi. Strávila jsem tolik času před zrcadlem, kdy jsem obdivovala svůj obličej, postavu, vlasy, šaty. Prosím, odpusť mi. Od nynějška, když se podívám do zrcadla, dej, abych viděla jen krásu svého Spasitele.“ A jak jsme oba

pokračovali v modlitbě, dostavil se hlasitý výkřik protestu, který jsem už tak často slyšel, Donnino tělo se uvolnilo a hlas ztichl.

Donna, já a několik členů její rodiny jsme pokračovali v modlitbách téměř bez přestávky od sobotního večera až do pondělního poledne. Poslední z hlasů promluvil krátce před dvanáctou hodinou v pondělí. Asi v 11.30 se Donna náhle posadila na posteli a podívala se přímo na mne: „Pastore Allene, chci se vám omluvit. Byl jste tak laskavý. Strávil jste se mnou tolik hodin. Vážím si toho. A vše je opravdu moje vina. Je mi to líto a znovu se za to omlouvám. Prosím, vezměte si svou Bibli a jděte domů. Nejsou zde žádní démoni. To vše jsem způsobila já, abych získala vaši pozornost. Vezměte si svoji Bibli a jděte domů.“

Kdyby to byla moje první zkušenost v jednání s démonickými silami, mohl bych být oklamán, neboť její hlas zněl velmi přesvědčivě a opravdově. Už jsem však měl určité dřívější zkušenosti, a proto jsem pochopil, že i nyní jednají démoni. A vskutku, byl to démon, který hovořil skrze Donnu, a nutil mě vzít si Bibli a odejít domů.

„To není Donna, kdo mluví,“ řekl jsem a díval se Donně přímo do očí. „Ty jsi démon mluvící skrze Donnu. Bůh ví, že ty to víš, a já to vím také. Donna chce sloužit Ježíši Kristu a ty nemáš žádné zákonné právo sídlit v ní nebo používat její hlasivky. Ve jménu Ježíše Krista, kterému Donna i já sloužíme, ti přikazuji, abys mi řekl své jméno a odešel.“

„Mé jméno je ‚Herec‘,“ zazněla odpověď. Pak s obvyklým křikem protestu vycházejícím z jejího hrdla se Donna uvolnila a neozval se už žádný další hlas.

Exorcismus, duchovní boj a osvobození

Donna byla propuštěna z lékařského střediska asi v pět hodin odpoledne. Jeden z jejích lékařů řekl, že „záchvaty přestaly okamžitě“. Ustaly po našich modlitebních schůzkách, které on nazval „exorcismem“. Vyhýbám se termínu „exorcismus“, protože se domnívám, že toto slovo má v mysli mnoha lidí negativní příchuť. Upřednostňuji nazvat takovou modlitbu „duchovní bitvou“, jejímž důsledkem je „vysvobození“ a která v sobě zahrnuje působení Ducha svatého a svatých andělů. Tento výraz se mnohem více slučuje s mým chápáním Písma i spisů Ellen G. Whiteové.

Avšak použijeme-li výrazu „exorcismus“ či jiného slova majícího tyž význam, musí nám být jasné, že lékař byl přesvědčen, že v těle Donny byli přítomni démoni a že to byly tyto nadlidské síly, které skrze Donnu mluvily.

Je to možné? Je možné, aby v osvětleném intelektuálním světě a vědeckém věku lidé dokonce křesťané mohli být ovládáni démonickými silami? Mohou démoni skutečně zneužívat lidských hlasivek a mluvit pomocí nich, jako mluvili skrze Donnu?

Abychom našli odpověď na tyto a podobné otázky, musíme se obrátit k Písmu a ke spisům E. G. Whiteové, neboť to jsou jediné oprávněné prameny informací o tomto předmětu.

Ježíš čeká, aby pro nás mohl vykonat velké dílo a celé nebe se zajímá o naše spasení.

Náš Vykupitel dosvědčuje: „Aj, postavil jsem před tebou dveře otevřené, a žádnýť jich nemůže zavřít.“ Těmito otevřenými dveřmi do chrámu Božího vidíme královský zákon, uložený v truhle smlouvy. Těmito otevřenými dveřmi z tohoto svatého, spravedlivého a dobrého zákona svítí světlo, představující člověku pravý standard spravedlnosti, aby nedělal žádné chyby při formování charakteru, který splní požadavky Boží. Hřích je zákonem odsouzený; musíme ho odstranit. Pýcha a sobectví nemůže mít žádné místo v charakteru aniž bychom nevytlačili Toho, kdo byl pokorného a poníženého srdce. ...

„Otevřené dveře“ byly před námi postavené, a naši protivníci společně se satanem, který je jako hlavní protivník spravedlnosti jejich hlavou, nemohou zavřít ty dveře. Sám náš nebeský Otec je otevřel a „žádný člověk je nemůže zavřít.“ Tak proč stále klopytáme bez světla? Proč si stěžujeme na mraky a tmu, když jsou otevřené dveře milosrdenství a Ježíš je zapojen do zvláštního díla v náš prospěch, koná za nás smíření, předkládá naše jména před Otce? On čeká, aby nám mohl projevit milost. „Aj,“ praví,

„stojím u dveří, a tluku. Jestliže by kdo uslyšel hlas můj a otevřel dveře, vejduť k němu, a budu s ním večeřeti, a on se mnou.“ A potom přichází milostivé ujištění: „Kdož zvítězí, dám jemu sedět s sebou na trůnu svém, jako i já zvítězil jsem, a sedím s Otcem svým na trůnu jeho.“ (RH, Nov. 24, 1885).

Bůh po nás žádá vyšší službu nyní, než kdy dříve. On žádá, abychom využili nebeských darů. Dostal nás do postavení, kde potřebujeme vyšší a lepší věci, než jsme potřebovali dříve. Dřímající církvev musí povstat, musí být probuzena ze své duchovní lhostejnosti a musí si uvědomit důležitost úkolů, které byly ponechány nedodělané. Lid nevstoupil do svatyně, kde vešel Ježíš, aby konal smíření pro své děti. Potřebujeme Ducha svatého, abychom pochopili pravdy pro tuto dobu; ale ve sborech převládá duchovní vyprahlost a my jsme si už tak zvykli být snadno spokojeni s naším postavením před Bohem. Pravíme, že jsme bohatí a nabyli jsme věcí a nic nepotřebujeme, zatímco jsme ubozí a nuzní a chudí a slepí a nazí.

(RH, Feb. 25, 1890).

BIBLE VERSUS MOBIL

Co by se stalo, kdybychom s Bibli zacházeli jako s mobilem?
Co kdybychom ji pořád nosili v kabelce nebo v kapse?
Co kdybychom se pro ni vrátili, když bychom ji zapomněli?
Co kdybychom v ní párkrát denně listovali?
Co kdybychom jejím prostřednictvím přijímali textové zprávy?
Co kdybychom s ní zacházeli tak, jako

kdybychom se bez ní neobešli?
Co kdybychom ji koupili dětem jako dárek?
Co kdybychom ji používali na cestách?
Co kdybychom ji používali ve stavu nouze?
Ještě poslední...na rozdíl od mobilu se nemusíme bát toho, že by naše Bible byla někdy odpojena od sítě...Ježíš spojení nikdy nepřeruš!

SVĚTOVÁ KRIZE - ČERNÝ PÁTEK, 3.3.1933

Bůh zachránil peníze

Pokladník GK, W.H. Williams, provedl neopakovatelný peněžní převod. Byl odpovědný za převod peněz mezi GK a světovými misijními poli. Proto prováděl bankovní převody v místě GK a v New Yorku. Svému sekretáři nechal vždy v hotovosti v trezoru 1000 dolarů. Ten se tomu velice divil. To ale nebyla jediná zvláštní věc, kterou provedl. Také přikázal provést předčasné platby pro zámožské Divize. Nyní ho měl jeho sekretář dovést na nádraží, protože chtěl jet do New Yorku provést platby o 10 dnů dříve. Bratr Rogers se více a více divil, ale nekladal žádné otázky. Br. Williams po několika dnech vyprávěl následující.

„Byl čtvrtek 2.3.1933. Pracovní doba skončila, ale já jsem pracoval dále. Protože manželka odcestovala, tak jsem nespěchal domů. Najednou jsem ucítil tlak na zádech a zřetelný hlas mi poručil: „Jeď dnes do New Yorku!“ Po chvíli jsem se modlil: „Pane, já nemám plnou moc k provádění peněžních převodů. Co tam mám dělat?“ Tlak trval: „Jeď!“ Podíval jsem se jestli je zde ještě br. Rogers a poprosil jsem ho, aby mě zavezl k vlaku. Příští ráno jsem byl v New Yorku. Prosil jsem Boha, aby mě uchránil před nečistými transakcemi a ptal jsem se, proč jsem vůbec zde. Odpověď byla zřetelná: „Jdi ke dvěma bankám a pošli peníze pro misii na Divize!“ Bylo o

deset dnů před termínem. Bankovního úředníka jsem poprosil o převedení peněz na známá místa. Dal jsem seznam peněžních částek a řekl jsem: „Dnes chci poslat na všechny adresy trojnásobnou částku peněz než obvykle.“ Před mýma očima stály sumy všech našich bankovních kont. Viděl jsem, že pro tyto převody máme dostatek peněz, ale zůstane nám jen velice málo. „Provedete převody hned?“ zeptal jsem se. „Přirozeně, pane Williamsi, hned to provedu“, ujistil mě úředník.

Cestou do banky jsem se tak třásl, že jsem téměř nemohl jít. V bance ale třesení přestalo a taktéž i zmizel pocit strachu. Pak přišla ale další otázka. Jak můžu vysvětlit GK, co jsem udělal bez plné moci? Znovu jsem ucítil tlak na ramenu a slyšel jsem slova: „Jdi do druhé banky a udělej to stejné!“ Hlas zněl tak, že nesmím ztrácet žádný čas. Znovu jsem provedl to stejné. Pak mi byl ukázán další krok. Měl jsem telegrafovat na Divize: „Ponechte si peníze, dopis následuje.“ Po splnění těchto úkolů jsem zjistil, že jsem úplně vyčerpaný. Jel jsem domů v naději, že přijedu do kanceláří GK po pracovní době. Modlil jsem se: „Pane, nech mě tak dojet, abych nemusel s nikým mluvit. Prosím, pomoz mi!“ Náhle se vlak na trati zastavil, něco leželo na kolejích. Domů jsem přijel již za tmy. Prosil jsem Pána o dobrou noc a abych nemusel v sobotu vstávat s výčitkami svědomí. Pán vyslyšel moji prosbu. Spal jsem dobře a dlouho. Když jsem se probudil, Slunce

již svítilo. Byla sobota 4.3.1933. Najednou slyší z ulice hlas chlapce který prodával noviny jak provolává: „Zvláštní vydání! Zvláštní vydání! Všechny banky jsou uzavřeny!“ Když se mi vyjasnilo, co to znamená, vytryskly mi slzy z očí. V pokoře jsem poznal, že Bůh mě použil k záchraně k záchraně většiny peněz pro misii. Sobotu jsem strávil sám a chválil jsem Boha. Prosil jsem Ho, aby mi i nadále daroval pokoru do mého srdce. Krátce po západu Slunce zvonil telefon. Byl to br. J.L. Shaw, vedoucí pokladník GK. Svolával okamžité jednání ve své kanceláři v budově GK. Telefon zavěsil aniž bych mohl něco říct. Všichni byli velice napjati, když vstupovali do kanceláře br. Shawa. Prosil jsem o dovolení promluvit. Vyprávěl jsem jim, co se událo. Místo pracovního jednání jsme měli modlitební hodinu s děkováním Bohu. Také jsme nezapomněli prosit Boha, aby nás zachoval i v budoucnu v pokoře. Když jsme vstali z kolenou, někdo připomenul, že ve starosti o misijní pole jsme zapomněli na potřeby zaměstnanců GK. Jak je teď máme zajistit? Jak dlouho budou banky zavřeny? V tom jsem si vzpomněl na obálku s penězi v mém trezoru s částkou 1000 dolarů. Rychle jsem počítal. Obnos vystačí pro platy zaměstnanců na tři měsíce. Bylo to stejné časové období, pro které jsme převedli peníze na zámořské Divize.

(Zkráceně z Adventist Review, 13.9.1979, Jurica)

SERIÁL O PRAVDĚ 1

Otakar Vožeh

Koncem října (2007) proběhla křesťanským tiskem pro mnohé značně překvapivá zpráva. Vedení světoznámého křesťanského společenství Willow Creek v americkém státě Illinois se nechalo slyšet, že jako společenství činí pokání. Kají se z toho, že jejich model shromažďování a bohoslužeb, založený na myšlence uspokojování potřeb hledajících, produkuje v naprosté většině povrchní a mělké křesťany. K tomuto přesvědčení došlo společenství Willow Creek na podkladě tříletého průzkumu. Kazatel Bill Hybels, který byl prvním průkopníkem myšlenky klást důraz na uspokojení potřeb těch, kdo hledají, propaguje tento model po celém světě, a mnohá křesťanská společenství se jej snažila a snaží napodobit. Takže pokání Willow Creek zasáhne velký počet těch, kdo byli o správnosti původního modelu přesvědčeni. Kde se stala chyba? V čem se ve Willow Creek pomýlili?

Širší otázka by se dala formulovat následovně: „Proč se dnes takové množství společenství věřících a zdaleka nejen v Americe - snaží o přízeň a úspěch u nevěřících, u těch, kdo o křesťanskou víru a o Ježíše Krista nemají zájem?“ Věřící hudebníci a umělci kopírují světský systém hudby a jiného umění, křesťanští autoři píší knihy, které jsou jakýmsi „křesťanskými bajkami“ nebo alegoriemi, kazatelé se bojí, aby se někoho svým kázáním nedotkli a vyhýbají se výkladu Bible v těch pasážích, které se světské mysli nelíbí. Jako kdybychom se snažili přesvědčit svět o tom, že pluralismus a všeobjímající

tolerance jsou možné i v Církvi.

Úsilí Církve vyvinuté na získání přízně od světa popisuje apoštol Jakub těmito slovy: „Cizoložníci! Což nevíte, že přátelství se světem je nepřátelství s Bohem? Kdo tedy chce být přítelem světa, stává se nepřítelem Božím.“ (Jakub 4,4). Nechceme ta slova slyšet. Možná jim nerozumíme. Upřímně se domníváme, že tu musí jít o nějaký omyl, protože jak jinak dnes účinně zvěstovat evangelium než „přátelským postojem“ vůči nevěřícím? Cožpak se jako věřící člověk nesmím přátelit s nevěřícími, nesmím mít nevěřící přátele? Jak těm biblickým slovům rozumět?

Mezi Církví a světem panovala vždycky vzájemná nesrovnatelnost. Křesťanské myšlení je v zásadním nesouladu s myšlením světa, se světskými filosofiemi a nekřesťanskými náboženstvími. Víra v Krista a ve vše, co Kristus představuje, je základním a zásadním popřením běžně přijímaných světských hodnot. Křesťanská víra stojí v přímém protikladu ke všemu, co svět obdivuje. Ježíš Kristus řekl již dávno svým učedníkům: „Nenávídí-li vás svět, vězte, že mě nenáviděl dříve než vás. Kdybyste byli ze světa, svět by miloval to, co je jeho. Protože však nejste ze světa, ale já jsem vás ze světa vyvolil, proto vás svět nenávidí“ (Jan 15,18-19). Já nevím jak vy, milí posluchači, ale já tu nikde neslyším nic o tom, že by Ježíš Kristus vybízel své učedníky k tomu, aby se světu nějak snažili přiblížit nebo zalíbit. Nebo aby nějak přizpůsobili poselství evangelia nevěřícímu

světu. Ježíš dále říká : „. . . Svět mě nenávidí, protože ho usvědčuji z jeho zlých skutků“ (Jan 7,7). To je pozoruhodné slovo. Svět pohrdá Ježíšem Kristem a křesťanskou vírou nikoli z důvodu nějaké intelektuální nadřazenosti, nýbrž z důvodu morální nesrovnatelnosti : „Neboť každý, kdo dělá něco špatného, nenávidí světlo a nepřichází ke světlu, aby jeho skutky nevyšly najevo“ (Jan 3,20). Křesťanská pravda nebude nikdy u světa populární, pokud bude nekompromisní a důsledná.

A přece víme z dějin, že byli v Církvi vždycky takoví, kdo si mysleli, že si svět získají tím, když se mu budou všelijak podbízet. Jenomže tato teorie byla vždycky ke škodě evangelia. Jedině v těch dobách, kdy Církev stála pevně na Božím slově, odmítala kompromis a odvážně zvěstovala pravdu, jediné v takových dobách Církev významně ovlivnila svět. Tam, kde se Církev vědomě nebo nevědomě zaprodala myšlení a způsobům hříchem porušeného světa, vždycky na to nakonec doplatila, ztratila svůj vliv a bezmocně přihlížela úpadku.

Biblická pravda a křesťanské poselství se vlastně ani nedají přizpůsobit myšlení světa. To je proto, že stojí na podstatě a autoritě Boha samého. Zatímco světské myšlení a způsoby se neustále mění ve svých projevech, to jediné, co jim zůstává, je nenávisť vůči Ježíši Kristu a evangeliu. To, čemu budou věřit naše děti a naše vnoučata, bude zcela odlišné od toho, čemu věříme my dnes. Jedno však zaručit můžeme : i v jejich generacích bude panovat nenávisť vůči křesťanství.

Uplynulo nějakých 100 let od doby, kdy se Církev dostala pod nátlak modernismu. Modernismus se dá jednoduše definovat jako světonázor, podle kterého jenom věda může vysvětlit realitu. Neexistuje nadpřirozené, věda je měřítkem veškerého poznání. Každému myslícímu člověku mělo být od samého počátku jasné, že modernismus a křesťanství jsou v nesmiřitelném rozporu. Pokud neexistuje nadpřirozená realita, Bible je plná lží a výmyslů a nemůže mít žádnou autoritu pro život člověka. Neexistují zázraky, neexistuje nic mimo naše poznání, neexistuje Bůh, Bible je literární výplod lidí a dá se porovnávat s jinými knihami. Modernismus byl ve své podstatě proti-křesťanský. Navzdory této logice bylo počátkem dvacátého století dost lidí, kteří měli zato, že se modernismus s křesťanstvím mohou smířit. Že se ve všeobecném zájmu člověka musí křesťanská víra přizpůsobit myšlení své doby, aby byla relevantní. Došlo ke vzniku tzv. „sociálního evangelia“, které postrádalo to, co je skutečnému evangeliu neoddelitelně vlastní : záchranu člověka skrze víru v Ježíše Krista. Důsledkem těchto snah o přizpůsobení se modernistickému myšlení byl však pravý opak toho, co se od nich očekávalo. Ty církve, které stály pevně na biblickém evangeliu, přežily. A ty, které se zkompromitovaly, prodávaly hluboký úpadek a mnohé z nich zanikly.

Modernismus je dnes překonán novým myšlením novou filosofií. Náš svět je dnes označován za postmoderní. Vyznavači postmoderního myšlení se

vzdali přesvědčení o tom, že jediné věda vede k realitě, k pravdě. Důsledného postmodernistu pravda vlastně vůbec nezajímá, protože popírá, že by jakákoli objektivní, absolutní pravda mohla existovat. Pro postmoderního člověka je pravdou to, co si on sám představuje jako pravdu. Jinými slovy, pravdivé je to, co já sám pro sebe uznám jako pravdivé. Nebo ještě jinak, každý má právo na svou vlastní pravdu. Žádná objektivní autoritativní pravda pro člověka neexistuje. A protože každý máme tu svou vlastní pravdu, pokud máme zájem na to, abychom se s druhým člověkem domluvili, musíme se věnovat tomu, abychom se nějakým způsobem vžili do té jeho pravdy a tak toho druhého pochopili. Tím dochází k tomu, že pravda a porozumění dostávají docela jiný význam než doposud. Pravda není nic jiného než osobní názor, a ke vzájemnému porozumění se musíme předem vzdát nároku na poznání pravdy. To je základ postmodernismu : nesmíme si myslet, že známe nějakou objektivní pravdu ! Na první pohled je postmodernismus charakterizován vzájemnou tolerancí, ale hlubší pohled rychle ukáže, že se jedná o zásadní netoleranci, protože postmodernismus odmítá nárok na poznání objektivní pravdy. Tím je samozřejmě dáno, že postmodernismus odmítá biblické křesťanství, které stojí na objektivní, autoritativní pravdě Božího slova, Bible. Takže postmodernismus, stejně jako kdysi modernismus, je v nesmiřitelně nepřátelském postoji vůči křesťanské víře, vůči Ježíši Kristu.

Církev je v Bibli popsána mimo jiné i jako „sloup a opora pravdy“ (1.Tim.3,15). Dějiny jsou plné těch, kdo kvůli pravdě podstoupili mučení a smrt. Dnes bychom spíše řekli „kvůli svému přesvědčení“ začínáte chápat nebezpečí postmodernismu ? Terorismus a sebevražedné útoky a pojem „mučednické smrti“ celou věc komplikují ještě víc. Stát nekompromisně na pravdě Božího slova je snad dnes víc důležité než kdy jindy. Proto se chceme v tomto rozhlasovém seriálu zabývat tím, co je pravda, jak dojít k poznání pravdy a jak z tohoto poznání žít.

Zneužití pravomoci církevním vedením

Někteří špatně zacházeli s těmi, o kterých se domnívali, že jsou jim podřízení. Byli rozhodnutí nutit je k přijetí všech jejich podmínek. Chtěli nad nimi vládnout nebo je zničit.

Vláda silné ruky se tak rozvinula, jakoby svěřená pozice udělala z lidí bohy. To mě naplňuje strachem, a mělo by to budít obavy. Taková vláda je prokletím, kdekoliv a skrze kohokoliv je vykonávána.

(TM 359-361, 1895)

SOUČASNÝ IZRAEL A PROROCTVÍ STARÉHO ZÁKONA

Opravdu se musí před druhým příchodem Pána Ježíše splnit starozákonní proroctví o Izraeli v současném státě se stejným názvem a na Středním východě?

Před několika desítkami let vyhlásila jakási skupina křesťanů v USA, že v roce 1988 dojde k apokalyptické bitvě s názvem Armagedon. Uvažování, které vedlo k těmto závěrům, přednesl Hal Lindsey: „Jedno pokolení v Bibli je asi 40 let. Vezmeme-li v úvahu tento předpoklad, potom v průběhu 40 let se odehrají poslední události v dějinách země.“ Svůj závěr stavěl na Kristových slovech z Mk 13,30: „Amen, říkám vám, že nepomine pokolení toto, až se tyto všechny věci stanou.“ Lindsey přičetl k roku 1948, ve kterém vznikl v Palestině současný stát Izrael 40 let a dospěl k závěru, že Armagedon nastane v roce 1988. Proto napsal: „My jsme pokolení, o kterém mluvil Ježíš.“

Falešné proroctví?

Jestliže vycházíme z předpokladu, že doba útisku předcházející Armagedonu bude trvat sedm let, pak tito křesťané snadno spočítali, že toto pronásledování přijde v roce 1981. Protože věřili, že tak zvané vychvácení křesťanů do nebe nastane před začátkem doby útisku, prohlásili, že znají rovněž datum této události. Když čteme články amerických novin z té doby, pochopíme, jak vážně brali své náboženské přesvědčení: „Když se připravovali na tuto událost opustilo padesát věrných z města Tuscon v Arizoně svou práci a rozdali svůj majetek.“

To, že se nesplnily naděje těchto lidí vyplynulo z falešného předpokladu, že se současný Izrael stane, podle některých starozákonních proroctví,

státem řízeným Bohem.

Jedno z těchto proroctví zní následovně: „Tedy mluv k nim: Takto praví Panovník Hospodin : Aj, já vezmu syny Izraelské z prostřed národů těch, kamž odešli, a shromáždě je odevšad, uvedu je do země jejich. A učiním je aby byli národem jedním v té zemi na horách Izraelských...“ (Ez 37,21,22a. Srovnej 36,24, Iz 43,5,6) Ti, kdo aplikují toto a další jemu podobná proroctví na současný stát Izrael tvrdí, že všechny etnické a zeměpisné popisy Izraele a jeho nepřátel, obsažené ve starozákonních proroctvích, musí mít doslovné naplnění v naší době.

Zastánci zmíněného stanoviska považovali rovněž dobytí Jeruzaléma izraelskou armádou v červnu roku 1967 za naplnění starozákonního proroctví a za zvrát v dějinách lidstva. Tvrdí, že „obnovení izraelské vlády na území, které Ježíš považoval za Jeruzalém, znamená přelom věků. Věk, který Ježíš nazval věkem pohanů, se blíží ke svému konci. Nyní proto nastává věk Boží vlády na zemi, jak nad státem Izrael, tak i nad všemi dalšími zeměmi.“

Co je chybné na tomto výkladu?

Omyl těchto vykladačů spočívá v tom, že se pokoušejí interpretovat Boží zaslíbení, jež dal Bůh starozákonnímu Izraeli nezávisle na Boží smlouvě s tímto národem. Boží smlouva je zvláště zdůrazněná v 5M. V ní Mojžíš sdělil Izraelitům, že kdykoliv se odvrátí od Boha a nebudou poslušní Jeho příkázáním, On dovolí, aby se stali služebníky jiných národů. Mojžíš je však neponechal v beznaději. Sdělil jim také, že budou-li v cizích zemích, do nichž je odvedli nepřátelé, činit pokání, Bůh se nad nimi slituje a přivede je zpět do jejich vlasti: „Když pak přijdou na tě všechna slova tato, požehnání i zlořečenství, kteráž jsem předložil, a rozpomeněš se v srdci svém, kdež bys koli byl mezi národy, do kterýchž by tě rozehnal Hospodin Bůh tvůj, A obrátě se k Hospodinu Bohu svému, poslouchal bys hlasu jeho ve všem, jakž já přikazuji tobě dnes, ty i synové tvoji, z celého srdce svého a ze vsí duše své: Tehdy přivede zase Hospodin Bůh tvůj zajaté tvé a smiluje se nad tebou, a obrátě se, shromáždí tě ze všech národů, mezi něž rozptýlil tě Hospodin Bůh tvůj.“ (5M 30,1-3) Podle Boží smlouvy uzavřené s Izraelem, podmínkou jejich návratu do vlasti byla lítost a obrácení se k Bohu. Ti, kteří chtějí vidět v obnovení státnosti Izraele v roce 1948 naplnění starozákonních proroctví, jež Bůh předal skrze Ezechiele, Izaiáše a dalších, neberou v úvahu podmínky, které Bůh stanovil pro obnovení státu Izrael.

Současní vykladači nejsou první, kteří dělají tuto chybu. Už ve starém zákoně nacházíme několik smutných příkladů této chybné metody výkladu proroctví.

(Příklady příště) Henryk Rondlewski

